

ஈஸ்வர பரம கிருஷ்ண ஸத் சித் ஆனந்த விஹ்ரஹ்
அனாதிர் ஆதிர் கோவிந்த ஸர்வ காரண காரணம்

“ஈஸ்வரனாக; பரமமான முழுமையெல்லாவற்றுக்கும் ஆளுனரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்; நிரந்தரமான (சத்) பூரண அறிவு (சித்) பூரணமகிழ்வு (ஆனந்த விக்ரஹ்) தெய்வீக உடல் கொண்ட ஆதியந்தமில்லாத கோவிந்தனாக எல்லாக் காரணங்களுக்கும் காரணமாக இருக்கின்றார்.”

தீபார்சீர் ஏவ ஹி தசாந்தரம் அப்யுபேத்ய
தீபாயதே விவ்ர்த - ஹேது ஸமான தர்மா
யஸ் தாத்ருக் ஏவ ஹி ச விஷ்ணுதயா விபாதி
கோவிந்தம் ஆதி புருஷம் தம் அஹம் பஜாமி.

ஒரு தீபம் மற்றொரு தீபத்தை ஏற்றினாலும் தன்னொளி குறைவதில்லை. அதேபோல் தன்னை பல விதங்களில் தோன்றச் செய்யும் பிரபு கோவிந்தனை நான் வணங்குகிறேன். - ஸ்ரீ பிரம்ம ஸம்ஹிதை - 46.

“முழுமுதற்கடவுள் தனது தெய்வீகத் தன்மையால் எண்ணற்ற பல வடிவங்களாக ஜட இயற்கையின் குணங்களில் சிறைப்பட்ட ஜீவர்களுக்காக தானாகவே குணங்களுக்கு ஏற்றபடி வடிவங்களை ஏற்கின்றார்.” அவரது தெய்வீகத் தன்மையில் முதல் ஆளுமையுள்ள தெய்வீக மாயை எனும் பிரக்ருதியின் அன்பில் ஜீவர்கள் தங்களது பாசபந்த வாழ்வைத் தொடங்குகின்றனர். தொடங்கிய காலம் கணக்கிலடங்காது. நம் அறிவால் கண்டறிய இயலாது. ஆனால் உறவும், பகையும், உற்றார் பெற்றார் எனும் பந்தங்கள் தொடர்ந்து இருந்தும் இறந்தும், பிறந்தும் வாழ்வைக்கும் கர்ம பந்தம் உணரலாம். இந்த அறிவில் நாடாத குற்றம் “கடவுள்”களில் பெரியதும் சிறியதுமான கற்பனை, என் கடவுள் பிற கடவுள் எனும் பேதமை; அலுப்பும் களைப்பும் சுமையாக புலன்களின் பொய்களின் பின் துரத்திக் கொண்டு வாழும் நாட்களில் நாத்திகத் தடுமாற்றம். நம்பிக்கையற்ற மனதுடன் சாமியிடம் வரம் வாங்கும் ஆசை இப்படியான பல துன்பங்களுக்கும் காரணம் நாம்தான். மனித உடலில் மனிதனாக வாழத் தவறிய குற்றம். தகுதியற்ற நம்மைப் பராமரிக்க பரிபாலனம் செய்யும் ஒரு தெய்வம் பராசக்தி எனும் தூர்காதேவி! அவளது கருணையைப் பெற ஒரு பக்தர் விண்ணப்பிக்கின்றார்.

கலையாத கல்வியும் குறையாத வயதும் ஓர்
கபடு வாராத நட்பும்
கன்றாத வளமையும் குன்றாத இளமையும்
கழு பிணியிலாத உடலும்
சலியாத மனமும் அன்பு அகலாத மனைவியும்
தவறாத சந்தானமும்
தாழாத கீர்த்தியும் மாறாத வார்த்தையும்

தடைகள் வாராத கொடையும்
தொலையாத நிதியமும் கோணாத கோலும் ஒரு
துன்பமில்லாத வாழ்வும்
துய்ய நின் பாதத்தில் அன்பும் உதவிப் பெரிய
தொண்டரோடு கூட்டு கண்டாய்;
அலையாழி அறிதுயிலு மாயனது தங்கையே
ஆதிகடவுரின் வாழ்வே!
அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி!
அருள்வாமி! அபிராமியே!

திரிலோக சஞ்சாரி
நாரதர்

இவைபோன்ற இன்னும் பல நன்மைகளை வழங்கும் தெய்வம் அன்னை தூர்காதேவி தான். அவளது அன்பினைப் பெற்று நல்வாழ்வை வாழ வேண்டிய ஜீவர்கள் வறுமையிலும், வேண்டிய உறவுகளுடன் பகையும் ஆரோக்யமற்ற நிலையிலும் ஏன் வாழ்கின்றோம்? தண்டிக்கப்பட்டவர்களாகவேயிருக்கின்றோம். எந்தக் கடவுளும் நமது குற்றங்களையெல்லாம் பொருட்படுத்தாமல் நமக்கு இந்த ஐட உலகிலிருந்து விடுதலையளிக்கப் போவதில்லை. ஒரேவழி ஸ்ரீ கிருஷ்ணரைச் சரணடைவது மட்டும்தான். பல்வேறு சமயங்களில், தெய்வங்களை வழிபடுவது எல்லாமே மறைமுகமாக புருஷோத்தமராகிய முழுமுதற்கடவுள் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் வழிபாடேயாகும்.

தன்னிச்சைப்படியான வழிபடுமுறையும் வழிபடு தெய்வமும் தரும் பலன் தற்பெருமையும், போகமும் தான். இவைகளை நாம் தன்னம்பிக்கையென்றும், செளக்யம் என்றும் கற்பனை செய்து கொள்கின்றோம். இவைகளால் அபராதங்களையே வாழ்வாக்கிக் கொள்வதை விரும்பாத இறைவன் நமக்கு அருள்வதையே தன் வேலையாக கொண்டிருக்கின்றார். “தேவிதாமம்” நமக்கானது இங்கே வாழ்வும் நமக்கானது; விடுதலையும் தான்! நமது குணங்களுக்கேற்றபடி ஒரு குறிப்பிட்ட தெய்வத்தை நம்புவதும் முறையிட்டு வணங்குவதும் அந்த தெய்வத்தின் அருளால் நாம் முறையிட்டபடி நன்மைகள் பெறுவதும் என்னாலேயே வழங்கப்படுகின்றவைகள் என்று கீதையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகின்றார்.

“ஹே ஜீவனே! உன் விருப்பம்போல் எந்ததெந்த தேவதைகளை நீ உபாசித்து வேண்டியவைகளைப் பெற விரும்புகின்றாயோ அவைகளைப் பெற்றுக்கொள். அவ்வாறே அந்த தெய்வங்களுக்கு உகந்தபடி நடந்து கொள்” இதுதான் இறைவனின் கட்டளை.

துன்பங்களால் மனம் கலங்காமலும், இன்பங்களில் அதன் வசப்படாமலும், ஆசை, பயம், கோபம் இவைகளை தன்னிடம் சேர்க்காமலும் வாழ முடிந்தால் அவனால் கடவுள்களையும் அவர்களின் முழுமுதற் கடவுளையும்; இயற்கை என்கின்ற அன்னை தூர்கா தேவியையும், அவளால் நமக்காக நிர்வகிக்கப்படும் தேவிதாமம் என்கின்ற புவனம் பதினான்கையும் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

குறிப்பாகச் சொல்ல வேண்டுமென்றால் மனித வாழ்வு என்பது மரணிப்பதும், மறுபடி பிறப்பதும் ஆன சுழலிலிருந்து விடுதலை பெறுவது மட்டும்தான்.

இதற்காகவே முப்பத்துமுக்கோடி தெய்வங்களும், இப்பெரும் உலகங்களும் படைக்கப்பட்டு நிர்வகிக்கப்படுகின்றன.

இங்கேயிருக்கும் சகல ஜஸ்வர்யங்களையும் ஏற்று பாதுகாத்து அடுத்த சந்ததிகளுக்கும் வழங்கி வாழ்வை புனிதமாக்கி புறப்படுகின்றவன் மனிதன்.

பிறஉடல்களைத் தின்று வாழ்வது,
மது போதையில் தன்னை இழப்பது,
முன்னோர்களையும் தெய்வங்களையும் இகழ்வது
நிலைத்த ஸத்தியத்தை ஏற்காதது.

இப்படியான கொடுமைக்கு நாம் ஆளாகியிருக்கும் நிலை நாம் பெற்ற தண்டனை. இந்த தண்டனைகள் நிலைவேற்றப்படும் இடம் தேவிதாமம். விடுவிக்கும் அதிகாரம் தேவிதூர்கையிடம். ஹரி நாமத்தைச் சரணடைந்தால் அவள் விடுவிப்பாள். ஓம். தத்...ஸத்.

உன்னிலிருந்து

நானாக.....!

எனக்கென்ன.....! தொடர்ச்சி.

**மாரிமலைமுழைஞ்சில் மன்னிக்கிடந்துறங்கும்*
சீரியசிங்கம் அறிவுற்றுத்தீவிழித்து*
வேரிமயிர் பொங்க எப்பாடும்பேர்ந்துதறி*
மூரிநிமிர்ந்து முழங்கிப்புறப்பட்டு*
போதருமாபோலே நீபூவைப்பூவண்ணா! *உன்
கோயில்நின்றுஇங்ஙனேபோந்தருளி *கோப்புடைய
சீரியசிங்காசனத்திருந்து *யாம்வந்த
காரியம்ஆராய்ந்தருளேலோரெம்பாவாய்.

இறைவா! ஒடுங்கிக் கொண்டேன் ஓரணுவாய்!
உன்னிலிருந்து நானாக வந்ததிலிருந்து
நான் எல்லாவற்றுக்கும் இரையாகக் கொண்டிருக்கின்றேன்!
நானாக வந்ததற்கு வீணாக வாழ விட்டுவிடுவாயா நீ...
நான்தான் சொன்னேன்; உண்மைதான் நீ என்னை என்னவாக
வேண்டுமானாலும் ஆக்கிக்கொள்ளலாம். நீரே என் எஜமானன்.
கேள்வியே இல்லை. எந்த நிபந்தனையும் இல்லை. சிறுமைப்
படுத்தலாம், பெருமைப்படுத்தலாம் எவ்வாறெனினும் என் கதி
நீயேதான். எனினும் எனக்கென்று ஒன்று
நாச்சியார் வாக்கு. யாம் வந்த காரியம் ஆராய்ந்து
அருளேலோர் எம்பாவாய்!

உன்னிலிருந்து நானாக வந்தேனா! எனக்குத்தான் தெரிந்துகொள்ள
அருகதையில்லை. நீயே ஆராய்ந்து அருள்வதற்கென்ன! இல்லையென்றாலும்
எனக்கென்ன!

“ஸர்வ-யோனிஷ்” கௌந்தேய
மூர்தய: ஸம்பவந்தயா:
தாஸாம் ப்ரஹ்ம மஹத்யோனிர்
அஹம் பீஜ-ப்ரத:பிதா” -கீதை 14:4.

“குந்தியின் மைந்தனே! இந்த ஜட இயற்கையில் எல்லா
வாழ்வினங்களும் பிறப்பால் சாத்தியமாக்கப்படுகின்றன. நானே
வித்தளிக்கும் தந்தை.

ஒரு ஆலமர விதை விதைத்தால் காலாகாலத்தில் வளர்ந்து மிகப்பெரிய மரமாகி
லட்சக்கணக்கான விதைகளை உள்ளடக்கியதாயும், அந்த ஒவ்வொரு விதையிலும்
முழுமையான ஒரு மரமும் லட்சக்கணக்கான விதைகளை உள்ளடக்கிய ஆற்றலும்
கொண்டதான இந்த ஏற்பாடு சகல உயிர் மற்றும் உயிர்களுக்கான உடல்கள்

திரிலோக சஞ்சாரி
நாரதர்

என்கின்ற படைப்புக்கான மூலவிதை
 ஸ்ரீகிருஷ்ணனே! அந்த பரம புருஷ
 பகவானைச் சரணடைவதைத் தவிர வேறு
 நான் என்ன செய்துவிட முடியும்!
 இருப்பேனோ; இறப்பேனோ; பிறப்பேன்
 என்கின்ற உறுதி கூட என்னிடமில்லை.
 யாரெல்லாம் என்னைத் தின்றார்களோ!
 (அனுபவித் தார் களோ) என்னை
 பெற்றோர்களாலும் மற்றோர்களாலும்,
 நான் பெற்றோர்களாலும் தீர்மானிக்கின்ற
 பிறவிக்கு வந்ததில் உன்னிலிருந்து
 நானாக வாழத்தான் முடியுமா!
 ஏன் முடியாது....!

“வித்தளிக்கும் தந்தை நான்” என்று
 நீங்கள் சொன்னவிதத்தில் பிறப்பால்
 எல்லா வாழ்நிலைகளும் சாத்தியம்
 ஆக்கப்படுகின்றன! குற்றமற்ற பக்தனாக
 நான் வாழ்வது சாத்தியமாக்கப்படத்தானே
 இப்பிறவி...!

“இன்று யாம் வந்தோம் ஆராய்ந்து
 அருளேன்.”

கடிகை நேரத்தில் காட்சிகள்
 மாறிவிட்டன. பிரகலாதனுக்கு பட்டம்
 சூட்டிய நரசிங்க பெருமான் துரிதகதியில்
 அருள் பாலித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்.
 இப்பொழுதும் கூட.

டிசம்பர் 1976 ல் கௌரி பஞ்சாங்கம்
 1980 வரை கௌரி-அவளால்
 நகர்ந்த வாழ்நாட்கள் என்பதால்
 இப்படி ஒரு பெயரை வைத்துக்
 கொண்டேன்.

இலாவண்யாவை அறிமுகப்
 படுத்திய அந்த மாலை நேரத்துக்குப் பின்
 நான்கு நாட்களாக கௌரி என்
 பார்வையில் படவேயில்லை. நான் தான்
 நினைத்துக் கொண்டேயிருக்கின்றேன்.
 பார்த்தால் உன்னை மறந்தே
 போய்விட்டேன் என்று சொல்ல
 மனதிற்குள் ஒத்திகை பார்த்துக்
 கொண்டே இருக்கின்றேன். ஆனால்
 நடந்தது வேறுவிதம்.

“சிற்றஞ்சிறுகாலே வந்து உன்னைச்
 சேவித்து உன்”
 கணீரென்ற மணியோசை மாதிரி கௌரி
 குரல் வைகறைக் குளிரை விரட்டியதும்
 மாதர்கள் கூட்டத்திற்குள் தேடுகின்றேன்.
 நாள் தவறாமல் நான் கோவிலுக்கு
 வருகின்றேன். இந்தப் பெண்கள் மட்டும்
 எப்பொழுதாவது கோவிலுக்குள் வந்து
 கோவிலையே சொந்தமாகக் கிக்
 கொள்கின்றனர். ‘கோஷ்டி’ ஆனதும்
 அக்கா, தம்பிமாமா, கிருஷ்ணன் குட்டி
 எல்லோரும் வெளியில் வருகின்றனர்.
 அவர்களைக் கண்டும் காணாமலும்
 உட்பிரகாரம் நோக்கிச் செல்கின்றேன்.
 இந்த மார்கழியின் வசம் ஜீவர்கள்
 கொஞ்சமேனும் மயங்கினால் போதும்
 காலமாகிய பகவான் நம்மை ஸ்வீகரித்துக்
 கொள்வான். அதில் சந்தேகமேயில்லை.

ஆஹார-நித்ர-பய-மைதுனம் ஸாமானம்
 ஏதத் பசுபிர் நராணாம்

உணவு, உறக்கம், தற்காப்பு,
 இணைசேர்தல் இந்த நான்கு செயல்களும்
 சகல உயிர்களுக்கும் பொதுவானது
 எனினும் மனிதன் மட்டும் மனம்
 கொண்டவனாகையால் ஆன்ம அறிவு
 உள்ளவனாவான். ஆன்ம அறிவைப்
 பயன்படுத்தாதவன் மற்ற விலங்கு
 இனங்களை ஒத்தவனேயாவான்.

உதயத்திற்கு முன்பே சிற்றஞ்சிறு
 காலை என்று அழைக்கப்படும் பொழுதில்
 திருப்பாவை படிக்கும் குழுவும்
 திருவெம்பாவை படிக்கும் குழுவுமாக
 மக்கள் நீராடியும், நெற்றி நிறைத்துக்
 கொண்டும் வண்ணக் கோலங்கள்
 நிறைந்த வீதிகளில் உலாவரும்

காலையின் அழகில் மனம் நிறையும்.

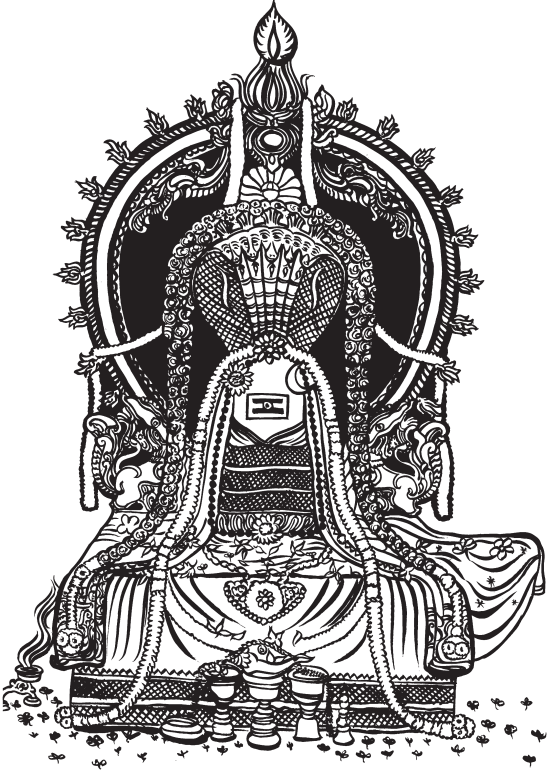
உண்பது உறங்குவது, தற்காத்துக் கொள்வது, மற்றும் உறவுகள் என்கிற நால்வகை செயல்கள் முழுவதிலும் ஆன்ம உணர்வு இப்படித் தான் கலந்து உயிருக்கு உவகையூட்டுகின்றது. ஆன்ம அறிவை மறுக்கும் மூடத்தனம் மனிதனுக்கு எப்படி வருகின்றது என்பதை நேரில் கண்டேன்.

அவர்கள் குடும்பம் பெரு நிலக்கிழார் குடும்பம். நூற்றுக் கணக்கான ஏக்கர்களில் விளைகின்ற நெற்களும், பருப்பும், பஞ்சுகளும் எப்பொழுதும் வீடு நிறைந்திருக்கும். வேலையாட்கள் இருபது பேர்களுக்குக் குறைவில்லாமல் வேளை வேளைக்கு சாப்பிடுவார்கள். அந்த வீட்டு வேலைக்காரர்கள் மட்டுமல்லாமல் நிலங்களில் விவசாய வேலை செய்பவர்கள் கிராமத்தில் பாதிக்கும் மேல். இந்த குடும்பத்தில் ஒரே ஒரு வாரிசுப் பிள்ளை. என் பள்ளித் தோழன். சக மாணவன். அவனும் அவனுக்கு துணையான ஒரு மூத்த அண்ணன் முறையில் ஒருவரும் “சபரிமலை யாத்திரைக்கு தயாரானார்கள். துளசி மாலையணிந்து கொண்டு காவி உடையில், காலையில் எழுந்த திலிருந்து இரவும் கூட தன்னை சாமியாகவே பாவித்து நடத்திக் கொள்ள வேண்டும் அதுதான் நாற்பது நாட்கள் விரதம். சாமான்யர்கள் இவ்வாறு தங்கள் வாழ்நாட்களில் ஆன்மிக அடையாளங்களுடன் உணவுமுறையும் நடையுடை செயல்களையும் மாற்றிக் கொள்ள தெய்வத்தின் மீது உள்ள மரியாதை நிமித்தமாகப் பயப்படுவார்கள். உழைப்புக்கும் பிழைப்புக்கும் இடையில் கேளிக்கையும், வேடிக்கையும், வறட்டு கௌரவமுமாய் மரியாதையில்லாமல் மாலை போட்டுக் கொள்ளமாட்டார்கள்.

சபரி மாலை போட்டுக் கொண்ட பையன் வீட்டில் நடுராத்திரி வரை தப்பு; தாளங்களுடன் பஜனைப்பாடல்களுடன் புளியோதரைகளும், பொங்கலும் போட்டி

போடும். கார்த்திகை, மார்கழி மாதங்கள் இவ்வாறென்றால், மாசி, பங்குனி மாதங்களில் இன்னொரு வகையில் சிவாலய மடாதிபதிகள், குலதெய்வக் கோயில் பூசாரிகள் அந்த வீட்டில் குழுமிவிடுவார்கள். பள்ளிச் சிறுவனாய் இருக்கும் எனக்கு அந்தப் பெரியவர்களின் காவிச் செயல்களை அடையாளம் வைத்துக் கொள்ள இயலவில்லை. ஆனால் நடந்ததில் அத்தனையும் காணிக்கைகள் என்றும் கைங்கர்யம் என்றும் தனவந்தரின் தனத்தினைப் பதம் பார்த்தது மட்டும் பார்த்தேன். அந்த கிராமத்திலிருந்து பக்கத்து நகரம் எட்டு மைல்கள். (12 கிலோமீட்டர்கள் இருக்கலாம்) “குருசாமி” ஒருவர் இரவில் (2 மணிவாக்கில்) தன் வீடு சென்றேயாக வேண்டும் என்கின்றார். என் காலத்தில் வாகன வசதி சைக்கிள், மாட்டு வண்டி இப்படியாகத்தான். புத்தம் புது சைக்கிள். அதைத் தொட்டுப் பார்க்க அவ்வளவு ஆசை. செல்வந்தர் மகன் என் பள்ளித்தோழன் அதில் உட்கார்ந்து கொள்ள; இருவர் இரண்டு பக்கத்தில் பிடித்து உருட்டுவோம்.

மிதிவண்டிதான்... மிதிக்கத் தெரியாது. நள்ளிரவில் அந்தக் குருசாமி ஊருக்கு என்னை சைக்கிளில் கொண்டுபோய் விட ஏற்பாடு செய்து விட்டார். எனக்கு நல் இரவு. சைக்கிள் ஓட்டும் ஆசையில். அவ்வளவு பெரிய மனிதனை பின்னால் உட்காரச் செய்து ஓட்டிவந்து வீட்டில் சேர்க்க விடிந்துவிட்டது. கைகால்கள் நடுங்குகின்றன. மூச்சுவாங்க வாய் கசக்க மயக்கம் வருகின்றது. அந்தச் சாமி வீட்டுக்குள் சென்று கதவைப் பூட்டிக் கொண்டார். நகரத்திலிருந்து மீண்டும் எங்கள் கிராமத்திற்கு சைக்கிளில் திரும்புகின்றேன். அந்த வருடம் ஆறாம் வகுப்பிலிருந்து ஏழாம் வகுப்பிற்கு பாஸ் ஆகி விடுவேன் என்று அந்த குருசாமி வாக்களித்திருந்தார். நான் பாஸாகி விடுவேன் என்று அந்தக் குருசாமிக்கு எப்படித் தெரியும் என்று யோசித்துக் கொண்டே ஊர் வந்து சேர்ந்தேன். சைக்கிள் ஓட்டும் ஆசை ஒருவழியாய் தீர்ந்து விட்டது. விஷயம் இதுவல்ல... அமுதமும் நஞ்சும் ஒரே இடத்தில் பிறந்தது என்பார்கள்.

“இனியெனக்கென்றோர் கருமம்
இல்லையெனினும்

தனியொரு ஓய்வில்லை”
கண்ணில் நிறைந்த கண்ணீர்
கன்னங்களில் வழிந்து வியர்வையுடன்
வாய் நனைய மூச்சுவாங்கிக்
கொண்டேன்..

கருமுகில் ஒன்று கண்கள் மூன்று
முழுநிலவுகளைக் கோர்த்த
ஒளி மாலை சுற்றிய கண்டன்.
கழுத்தில் நீல மணி ஒளி
ஒரு கணம் தான். உயிர்
எங்கோ போய்த் திரும்பியிருக்
கின்றது. உடலில் களைப்பில்லை.
வயிற்றில் பசியில்லை.

“ஓங்கி உலகளந்த உத்தமன்
பேர் பாடி பாடல் வரிகள்
காலைத் தென்றலில் கலந்து வந்து
காது மடல் குளிர்கின்றது.
நெடுஞ்சாலை ஓரத்தில்
இருந்த நாவல் மரம் நிழலில் பசும்
புல் விரிப்பில் தூங்கி
எழுந்திருக்கின்றேன்.

அதே குருசாமி முதன் முதலில்
என் கண்களில் பட்டது அவரைப்

போன்ற ஒரு அதிகாரியாக ஆன்மிக நெறியாளனாக ஆக வேண்டும் என்று ஆசை வந்தது. அவரது ரெடிமேட் ஜவுளிக்கடையும், வீடும், மனைவி மற்றும் வேலையாட்கள் அவரது செல்லக்குழந்தை ஆறேழுவயதிருக்கும். ஆனால் அவளது செயல்கள் அதிகாரமாய் பரவும். கீழ்படியாத நிகழ்ச்சிகளில் அவளின் செல்லச் சிணுங்கல் சிங்காரமாயிருந்தது. சைக்கிள் சுமையாய் அவரைத் தூக்கி வந்து வீட்டில் விட்டபின் அவரும் அவரது குடும்பமும் கரடு முரடானதாகிவிட்டது. எனக்கு ஏற்பட்ட களைப்பை விட அந்த ஆன்மிகவாதியின் பாராமுகம் இனியதாயில்லை. கௌரிதான் சுட்டிக்காட்டினாள். அக்கா என்னுடன்தான் விளையாடுவாள். வேறுபையன்களுடன் என்னைச் சேரவிட - மாட்டாள். அம்மாவின் தம்பி அவர்தான் தம்பிமாமா, எப்பொழுதாவது வீட்டுக்கு வருவான். அந்த நாட்கள் விடிய விடிய பஜனை. நடுராத்திரியில் சாப்பாடு காலையில் தூங்குவது இந்த நடவடிக்கைகளை கேலியுடன் அம்மாவிடம் விமர்சனம் செய்வான். சபரி யாத்திரை முடிந்ததும் அன்றாட நடவடிக்கை மாறிவிடும். ரெடிமேட் கடைக்காரர் தோற்றமும் வேறு மாதிரியாகியிருக்கும். தம்பிமாமா தான் அந்த கடைக்கு அழைத்துச் சென்றார். எனக்கும் கௌரிக்கும், அக்காவுக்கும் உடைகள் வாங்கித் தந்தார். அக்கா, “சிட்டுக் குருவிக்கென்ன கட்டுப்பாடு தென்றலே உனக்கெது சொந்த வீடு” என்று சினிமா பாடல் வரிகளுக்குப் பொருத்தமாக இருப்பாள். ஊரில் திருவிழாவிற்கு வந்திருந்த பொருட் - காட்சி மேடையில் கௌரியின் உடையில் பெண்பிள்ளை மாதிரி வேடத்தில் சினிமாப் பாடலுக்கு நான் ஆடியதற்கு தம்பிமாமா சொல்லி அம்மா புளிய விறகால் அடித்து விளாசியது ஒரு வகை சுவாரஸ்யமானது. ஏனென்றால் கௌரி என் அழகையைப் பார்த்து சிரித்தாள். நெல்லையும் மஞ்சளையும் மைபோல் அரைத்து அதைக் களிம் புபோல் என் காயங்களுக்குப் பூசிக் கொண்டே; “ஆடுவதும், பார்ப்பதும், பேசுவதும்

திரிலோக சஞ்சாரி
நாரதர்

பெரிய விஷயமல்ல, உயிரோடு இருப்பதுதான் முக்கியம். சாமி கும்பிடுவது குருசாமிக்கு வேலை செய்யறது எல்லாம் சரித்தான். உயிர் மாதிரி ஒரு “சாமி”யை உனக்குத் தெரியுமா? அந்த நாளில் தெரிந்த விஷயம் அவ்வளவுதான். அக்கா எனக்குப் பரிசாகத் தந்த “இராமகிருஷ்ண விஜயம்” என்கிற புத்தகத்தில் இருந்தது.

சாந்தோக்ய உபநிஷதம் - 5.1.15
ந வை வாசோந

“சகூமஷி நஷ்ரோத்ராணி ந மனாம்ஸீத்
யா ச கூதே ப்ராண இதி ஏவாசகூதே
ப்ராணோ
ஹ்யேவைதானி ஸர்வாணி பவந்தி.

ஓர் உயிர்வாழியின் உடலில், பேசுவதற்கான ஆற்றலோ, பார்ப்பதற்கான ஆற்றலோ, செவியில் கேட்பதற்கான திறனோ, நினைப்பதற்கான சக்தியோ முக்கியமல்ல; எல்லாச்செயல்களுக்கும் மையமான பிராணனே முக்கியம். மனிதனும், கடவுளும், ஆத்மாவும், பரமாத்மாவும் சக உயிர்களிடம் அன்பும், இறைவனிடம் பணிவும் இல்லாத வாழ்வு உயிரற்ற சவ வாழ்வு.

எத்தனை வழிபாடுகள் செய்தாலும், காவியைக் கட்டிக் கொண்டு ஊரெல்லாம் பிச்சை எடுத்தாலும் காணாத கடவுளிடம் பணிவும், காண்கின்ற உயிர்களிடம் அன்பும் இல்லை என்றால் மனிதன் வாழ்ந்த தடயமே இல்லாமல் கரைந்து விடுவான். இப்படித்தான் அந்த குருசாமியின் குடும்பமும் காணாமல் போனது. பாலில் விஷம் கலந்து விற்ற மாதிரி கடவுள் பெயரால் நடத்திய வியாபாரம் செய்தவர்கள் அழிந்தது சரி. அமுதம் போன்ற மகான்கள் தோன்றிய அதே காஞ்சியில்தான் கடவுளைக் கற்பித்தவன் காட்டுமிராண்டி என்கின்ற கூட்டத்தில் இருந்து புறப்பட்ட நாத்திகன் ஆரம்பித்து வைத்த பட்டனம் பொடி நாற்றம்; இன்று வரை தமிழகத்தின் மூச்சில் முடைநாற்றமாக நாறிக் கொண்டிருக்கின்றதே இதற்கு

அழிவே கிடையாதா? அதே பதில்தான்; உயிர்களிடத்தில் அன்பும், இறைவனிடம் பணிவும் இல்லாத அதே ஆத்திகர்களால் தான் இந்த அவலநிலை தொடர்கின்றது.

சன்னதியில் தீப ஒளியில் கடவுள் வடிவைக் காண குறுக்கே நிற்பவனும் அவனைக் கொலை வெறியுடன் கூட்பாடு போட்டு விரட்டுகின்றவனும் தமிழம் தெரியாமல், திராவிடமும் தெரியாமல் திருடர்களாய் திரிபவன் தலைமையின் கீழ் வாழ்கின்ற அவலம் யாருக்கு; இறைவனுக்கா! மனிதனுக்கா?

பொருள் (அர்த்தம்) நிறைந்த வாழ்வில் பொருளே (மரியாதை) இல்லாமல் பொருள் மட்டுமே சேர்க்கும் புலையர்களிடம் கல்லும் மண்ணும் காசும் கையேந்திப் பிழைக்கும் நிலையில் வாழ்வது கடவுளா மனிதனா!

“புலன்களின் செயல்களைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு புலனின்பப் பொருட்களின் வசம் மனதை வைத்துக் கொள்கின்ற மூடன் ஒருவனால் உண்மை மனித வாழ்வின் பக்கம் நெருங்கவே முடியாது.”

தியானம், யோகா இப்படியான ஏமாற்றும் வித்தைகளில் மக்களை கூசாமல் வழிநடத்த துணிந்தவர்கள் மலிந்து கிடக்கின்றனர். பொங்கி வெடித்து வழியும் எரிமலைக் குழம்பின் தணலினை யாரால் குளிர்விக்க இயலும். அதுவாகவே குளிர்ந்து

கல்லானதும் அதை மின்னனுக் கருவிகளின் ஆதாரமாகப் பயன் படுத்துகின்றது யார், மனிதனா, மற்ற உயிர்களா? இயல்பாகவே இறைவனால் வழங்கியிருக்கும்; உடல்களும், உடற்புலன்களும் அவைகளின் தேவைகளும் என உலக நிர்வாகத்தினை இயற்கை ஆள்கின்றது.

இதில் அறிவுள்ளவன் நல்லவன் ஆனால் இயற்கை சீற்றம் கொள்வதில்லை அறிவின் போக்கு சுயநலமான வஞ்சகமானதாக இருக்கும் பொழுது இயற்கைச் சீற்றத்தினால் இயல்புநிலை வாழ்வை சீரழிக்கின்றது. ஒவ்வொரு தனி ஜீவனும் தனது குடும்பத்தை நரக வாழ்வுக்கு வழி காட்டிச் செல்கின்றான். கோடிக் கணக்கில் பணம் செலவழித்து சுவத்திற்குச் சமாதிகட்டிக் கொள்கின்றவன் கதி இங்கே வாழத் தகுதியில்லாதவன். திடீரென்று எவனும் ஞானியாகி விட முடியாது. அது போலவே உடனே கெட்டவனாகிவிடவும் முடியாது.

அடுத்தவனை அண்டிப்பழைத்து, அசிங்கமான வழியில் பணம் சேர்த்து அதைவிட கோரமானவைகளை உண்டு வாழ்பவனால்தான் கொடுமை செய்ய முடியும். உணவுக் கேடுகள் உன்னத வாழ்வுக்கு ஊறு விளைவிக்கும். நடுத்தெருவிலிருந்து நட்சத்திர விடுதிகள் வரை மது மாமிச உணவுகள் மனிதகுலத்தை ஆக்கிரமித்து இருக்கின்றன.

விலங்குகளை விடத் தாழ்ந்த வாழ்வுக்கு தன்னை ஆளாக்கிக் கொண்டவனாதலால் கிருமிகள் ஆள்கின்றன.

மானுடம் மறுபடியும் வெல்லும் உயிர்களிடத்தில் அன்பும், கடவுளிடம் பணிவும் வளர்த்தால்

உன்னிலிருந்து நானாக....

வேதங்கற்பதும், தவம், தானம் என்கிற எல்லாவற்றுக்குமான ஒரே

வேள்வி நாம வேள்வியே!

நாவடக்கத்துடன் நாமம் சொல்ல நாம் இணங்கினால் நமது சொந்தங்களுக்கு நம் வாழ்வு பயன்படும். யாராலும் அன்பு கொள்ளப் பட முடியாத துன்பம் விலகும்.

பூரி ஜெகந்நாதர் ஆலயத்தில் நாங்கள் நால்வர் அடையாளம்; அங்கு உள்ள பூஜாரிகள் அனைவருக்கும் தெரியும். ஒரு புனிதஸ்தலத்தில் பக்தர்கள் பாராட்டும்படி ஒரு வாழ்வு அமைகின்றது என்றால் அது நம் வம்சத்தில் முன்னோர்கள் அடையும் பாக்கியம். பக்தர்களால் கிடைத்த பாக்யங்களை உதாசீனம் செய்தோம் என்றால் அது நம் முன்னோர்களுக்கு நாம் செய்யும் கொடூரம். “கீதை தெரிந்து கொள்ள, படிக்கச் சொல்லிக் கேட்க நேரமில்லை என்கின்றதும், சரி! உடல் களைத்து ஓய்வெடுக்க ஒரு நேரம் இருக்குமே; அதில் கண்ணயரத் தொடங்குமுன் ஒரு பக்கம் படித்துக் கொள்ளட்டும் என்றுதான் “நாரதர்” பெயரும் விலாசமும் தேடி வந்திருக்கின்றார்.

இரவு நெடு நேரமாகி விட்டதே சன்னதி நடை சாத்தியிருப்பார்களே என்று வெகுதூரம் நடந்து வந்த களைப்பில் ஒரு பக்தர் கோவில் முன்பாகவே படுத்துக் கொண்டார். வைகறையில் வழக்கம் போல் எழுந்து பார்க்கின்றார். சுற்றிலும் கோவில் ஆட்கள் நின்று குற்றவாளியைப் பார்ப்பது போல் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கின்றனர். இரவு என்ன நடந்தது என்று அப்பொழுதுதான் உணர்கின்றார். பசிக்களைப்பில் உறங்கிக் கொண்டு இருந்தவனை எழுப்பி “யாரோ ஒரு பூஜாரி தட்டு நிறைய பிரசாதம் தந்து சாப்பிடச் சொன்னது. இதோ தலைமாட்டில் அந்த பிரசாதத் தட்டு. அது தங்கத் தட்டு. களவாடியதாக குற்றம் சுமத்தி இருக்கின்றனர். விசாரனை! ஸ்ரீஜகந்நாதர் தான் தந்தார் என்று சொல்ல முடியவில்லை. ஒரு பூசாரி தந்தார் என்றால் அப்படியாரும் மடப்பள்ளி வந்து வாங்கிச்

செல்லவில்லை, என்கின்றனர்.

வாங்கித் தின்ற பக்தர் கசையடி வாங்கிக் கதறுகின்றார். “நான் உன்னிடம் சாப்பாடு கேட்டேனோ!...பசியோடு உறங்காதே என்று சொல்லி நீதான் தந்தாய்; இப்பொழுது கசையடி வேறு” அப்பொழுதுதான் ஒரு விசயம் பக்தருக்குப் புரிந்தது. சிரித்தே விட்டார். நடந்து வந்ததும், களைத்ததும், பசித்ததும், உண்டதும், தங்கத் தட்டைத் தலைக்கு வைத்துப்படுத்ததும் நானே செய்த செயலாக பெருமைப்பட்டுக் கொண்டதற்கு இந்த கசையடி தேவைதான்! இவர் இப்படிச் சிரிப்பதைக் கண்டதும் அடிப்பதை நிறுத்திவிட்டனர். என்ன என்று அவரிடம் கேட்டால். மடப்பள்ளிக்குள் இந்தப்பிரசாதத்தினை ஒரு பூஜாரி தனது செல்வாக்கினைக் காட்ட பெரிய அரசு அதிகாரிக்கு கொடுக்க ஒளித்து வைத்திருந்தார். நீ வருவது தெரிந்து உனக்குத்தர வேண்டும் என்பதற்காக அவனை மறக்கச் செய்து எடுத்து வந்தேன் என்று என்னைச் சாப்பிடச் செய்தவர் சொன்னார்.” என்றார். ஆஹா... இது ஜெகந்நாதர் செய்த வேலைதான் என்பது பிரசாதம் எடுத்து வைத்தவருக்கு விளங்கிவிட்டது. ஓடி வந்து அந்த பக்தரைத் தழுவிக்கொண்டார்.

“என் கடவுள் என்னை என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யட்டும்” என்று ஏற்பதற்கு நமது குருவின் அருள் தான் ஆதாரம்”.

ப்ரக்ருதே: கிரிய மாணானி குணை: கர்மாணி ஸர்வச: அஹங்கார - விமூடாத்மா கர்தாஹம் இதி மன்யதே

“ஐட இயற்கையின் முக் குணங்களின் பாதிப்பினால் மயங்கிய நிலையில் ஆத்மாவானவன் இயற்கையால் நடைபெறும் செயல்களுக்குத் தானே கர்த்தா என்று தவறாக எண்ணுகின்றான்”.

உத்தமமான இன்பம் பெறத் தகுதியுள்ளவன் மனம் அமைதி பெற்றவனே!

உன்னிலிருந்து நானாக நான்

திரிலோக சஞ்சாரி
நாரதர்

அமைதியடைய உன் நாமம் தவிர வேறு கதியில்லை என்று இருக்கின்ற என்னை ஏற்றுக் கொள்வதைத் தவிர உனக்கு வேறு வழியில்லை என்பதால் தான் எனக் கொரு குருவைத் தந்து இருக்கின்றாய். குருவிடம் பணியும் குணத்தையும் தரலாமே!

என்னைத்
தொலைத்தவைனைத்
தேடுகின்றேன்.

காமம், கோபம், லோபம், மோகம், மதம், மாத்ஸர்யம் என்னும் ஆறு பகைவர்களை வெற்றி கொள்ளாத அஞ்ஞானத்திற்காட்பட்ட ஜீவன், தானாக விரும்பாவிடினும், தனது பற்பல வாஸனைகளுக்கேற்ப (மனப் பதிவுகளுக்கேற்ப) பலவிதமான காரியங்களைச் செய்யத் தூண்டப் படுகின்றான். அந்நிலையில் அவன் பட்டுப்பூச்சிபோல் தன்னைக் கர்மங்களின் வலையில் சிக்க வைத்துக் கொள்கிறான். இவ்வாறு, அவன் தன்னாலேயே மயக்கத்திற்கு பலியாகி, அதிலிருந்து விடுபடும் உபாயம் தெரியாமல் துன்புறுகிறான்.

- ஸ்ரீமத் பாகவதம் 6:1.52.

மனசாம்ராஜ்யத்தின் மடுபடி

ஸம்ஸ்க்ருத ஸாஹிதீவல்லப சுந்தராசாரியார் எழுதிய இராமாயணத்திலிருந்து.....

*புருஷோத்தமனாகிய முழுமுதற் கடவுளையே புத்திரனாகப் பெற்ற தகப்பன்.

*அயோத்தி மாநகரைத் தலைமை கொண்டு உலகாண்ட சக்கரவர்த்தி.

*துறவு நிலையும், உறவு நிலையும் ஒருங்கிணைந்து வாழ்வைப் புனிதமாய் வாழ்ந்த தசரதன் மனசாம்ராஜ்யத்தின் மகுடபதி.

கீதையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்:

வேதாநாம் ஸாமவேதோஸ்மி தேவாநாமஸ்மி வாஸவ:
இந்திரியாணாம் மநஸ்சாஸ்மி பூதாநாமஸ்மி சேத நா
-10:22.

வேதங்களுக்குள் நான் ஸாம வேதமாக இருக்கின்றேன்.
தேவர்களுக்குள் நான் இந்திரனாவேன். புலன்களில் நான் மனம். உயிர்களிடம் உள்ள விவேகம் நான்.

“மனமே சகலமும்” என்கின்றார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர். ஒருவன் தன் மனதாலேயே தன்னை உயர்த்திக் கொள்ள வேண்டும். தாழ்த்திக் கொள்ளலாகாது எனவும்; மனமே நண்பனும் எதிரியும் ஆகும் என்றெல்லாம் கூறிவிட்டு; மனதை என்னிடம் வை என்கின்றார். “மனதை அடக்க இயலாதே” என்று அர்ஜுனன் கூறும் பொழுது “உண்மைதான் பற்றின்மையைப் பயின்றால் மனதை வசப்படுத்த இயலும்” என்கின்றார். மனிதனுக்கு மனம் பற்றி கீதையில் முக்கியமானதாக வலியுறுத்திச் சொல்கின்றார். மனிதனிடம் இறைவன் எதையும் கேட்கவில்லை. மனதை மட்டும் கேட்கின்றார். அதுவும் எதற்காக மனதில் என்ன வெல்லாம் வேண்டும் என்றிருக்கின்றதோ அவைகளை எல்லாம் நிறைவேற்றித் தருவதற்காக!

மனிதன் தன் மன சாம்ராஜ்யத்தில் என்ன -வெல்லாம் கொண்டிருக்கின்றானோ அதுவே அவனது உடைமைகள். அவனது தரமும் தகுதியும் அவைகளே!

நினைவில் நில்லாமல் மனதில் மறைந்திருந்தாலும் காலம் கனிந்து வரக் காத்திருந்து நிகழ்வதை மனதாரச் செய்கின்றார். புலன்களுக்கும் புத்திக்கும், பொய்த்தன்னுணர்வுக்கும் மனமே அதிகாரி; எஜமானன்.

மனசாம்ராஜ்யத்தில் அவனால் கட்டப்பட்ட மனமாளிகையில் வசிக்கும் ஆன்மாவானவன் விரும்பினால் வெளிச்சத்திற்கு விளக்கேற்ற வருகின்றான் பகவான்.

திரிலோக சஞ்சாரி
நாரதர்

மனதை ஆளும் மன்னனாக மாதவனையே மகுடமாகப் பெற்ற மாவீரர்கள் மூவர். எனது மகுடபதி எனது குருமஹராஜ் பக்திபிரமோத் பூரி கோஸ்வாமி அவர்களைப் பார்த்துத் தெரிந்து கொண்ட பின்பு; படித்துத் தெரிந்து கொண்ட மகுடபதி இராமாயணச் சக்ரவர்த்தி தசரதர் . இவ்வாறான காவிய நாயகர்களைக் கண்டும் கேட்டும் உணர்ந்தும் ஏற்றுக் கொள்ளும் “மனம்” உள்ள மகுடபதி தாங்களாகவும் இருக்கலாம் மூன்றாவதாக.

மாயையால் மனமாளிகையில் எல்லாம் நிறைந்திருக்க; தேவையென்ன இருக்கின்றது என்றறிந்து திருத்திக் கொள்ள தசரதமஹாராஜனின் வெற்றியை பற்றிக் கொள்வேமே. எனது குருதேவரின் காரூண்யத்தால் நம் மனமாளிகையில் ஞானதீபம் ஏற்றப்பட வேண்டும்.

அயோத்தி மாநகர் பதிவிரதா தர்மத்தின் தலைநகர். நகரத்திலும் ராஜ்யத்திலும் உள்ள அத்தனை தாய் மார்களும் தங்கள் பிதாமார்களின் உயிர்காக்கும் உத்தமிகள். அதனால் மாங்கல்ய பலம் மிக்கவர்கள். மங்களம் நிறைந்தவர்கள். மகத்தான மக்களைப் பெறும் மகராசிகள். அவர்களால் நாட்டில் வறுமையில்லை, காலம் தவறிய மழையில்லை, அகால மரணமில்லை. எவ்வுயிர்களுக்கும் பிணியில்லை.

நிறைந்திருக்கும் வளங்களைச் சொல்லிமுடியாதென்பதால் கேடில்லை என்று சுருங்கச் சொல்கின்றேன். நம் சக்ரவர்த்தி தசரதனின் தேவியர் மூவர். மனஸ்வினி, யஜஸ்வினி, தபஸ்வினி மூவரும் மனம், புத்தி, தன்னுணர்வு எனும் பிரதி அம்சங்கள். கொளசல்யை, சுமித்திரை, கைகேயி அரசியர்கள் மூவருக்கும் மக்களாய்ப் பிறக்கும் தகுதியுள்ள ஜீவர்கள் சாமான்யர்கள் அல்ல என்பதால் காலம் காத்திருக்கின்றது. மகப்பேறு இல்லாத மாதிரியான தோற்றம் . மக்களும் மந்திரி பிரதானிகளும்; மாமன்னர் காலத்திற்குப் பின்னும் நாடு நல்லாட்சியில் நலம்பெற வேண்டுமென்பதற்காக மகப்பேறு வேண்டி “புத்திர காமேஷ்டி யாகம்” செய்யச் சொல்லி தசரத சக்ரவர்த்தியிடம்

முறையிடுகின்றனர் . மக்களாட்சி, மன்னராட்சி என்கின்ற பித்துக்குளித்தனம் அன்றில்லை மக்களால் மன்னர்கள் தோன்றினார்கள். கொடுங்கோலாட்சிக் கென்றே பண்பிழந்த மக்கள் பண்பற்றவனை மன்னன் ஆக்கினார்கள். இவர்களும் அன்றில்லை.

தசரத மன்னனும் மக்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க புத்திர காமேஷ்டி யாகத்தை நடத்தினார். வேத நாயகர்களே பிள்ளைகளாகவும், வேதங்களே வாழ்வாகவும் தர்மத்தை நிலைநிறுத்த தரணியில் தோன்றச் செய்தனர் முப்பெரும் தேவியர்.

• கொளசல்யை-மனஸ்வினி உதார குணம் நிறைந்தவள். கைகேயி-யஜஸ்வினி புகழுக்கு உரியவள். சுமித்திரை-தபஸ்வினி ஞானம் நிறைந்தவள். இம்மூவருமே தசரத மன்னனின் அங்கமாக விளங்கியவர்கள். ஒரு இல்லறத்தானுக்கு அவனது துணைவியும் பிள்ளைகளும் அவனது அங்கமாவார்கள். அங்கம்; என்றும் முழுமைக்குச் சொந்தம். தன் அங்கமாகிய உறுப்புக்களை இழந்தவன் ஊனம் ஆனவன்.

ஊனமுற்றவன் இரக்கத்திற்காளாகலாம் ஏளனத்திற்காளாகலாம். இதனால் அவனுக்கு இழப்பில்லை. இரக்கம் அன்பைப் பெறும். ஏளனம் வீரத்தைத் தரும். விடுபட்ட அங்கமோ வீணாகப் போகும். தசரத ராஜனின் அங்கங்கள் தர்மத்தின் வடிவங்கள். இப்பேரண்டம் முழுமைக்குமான ஒரே தர்மம் இராமாயணம் . உயிர்க்குலத்தில் வாழ்விற்கான அறிவுக் காவியம். வேத இலக்கியம்.

தசரத சக்ரவர்த்தி மகப்பேறு வேண்டி செய்த யாகத்தின் பிரசாதம் தன் ராணியர்களுக்குப் பங்கிட்டுத் தருகின்றார். மூவருக்கும் சமமாகப் பகிர்ந்தளித்த பின் மூன்றில் ஒருபங்கு மிஞ்சியதை சுமித்திரைக்கே வழங்கினார் என்று வால்மீகியும் கூறுகின்றார். மூன்றாவது மனைவி மன்னரின் மதியைக் கவர்ந்தவளாக கைகேயி சுட்டிக் காட்டப்பட வில்லை. கவிப்பரம்பரையில்

திரிலோக சஞ்சாரி
நாரதர்

அன்னை காளியின் அருளால் கவிஞனாகிய கவியரசன் காளிதாசனின் காட்சியில் கௌசல்யாவும், கைகேயியுமே தங்கள் மனமுவந்து சுமித்திரைக்கு அப்பிரசாதத்தினை வழங்குகின்றனர். இவ்விஷயத்தில் தசரதன் தலையிடவில்லை.

சுமித்திரா தேவி மகதநாட்டரசன் பிராப்திஞ்ஞன் திருமகளாவாள். கோசலநாட்டரசன் மகள் கோசலை எனும் கௌசல்யா தேவி. கைகேய நாட்டரசன் மகள் கைகேயியானவள். மூத்த அரசனுக்கு மூன்றாவது இளைய மனைவியாக வாய்த்தவள். தன்னுடன் தோழி மந்தரையையும் வாழ்க்கைப்பட்ட இடத்தில் வாழத் துணைக்குக் கூடவே அழைத்துக் கொண்டு வந்தவள். புலன்களின் புதல்வியாவாள். புத்திக்கும் மனதிற்கும் ஏற்ற வகையில் நடக்க வேண்டிய புலன்கள் ஏவலிடும் நிலைக்கும் வளரும். அப்படித்தான் கைகேயிதேவியும். ஆனால் சுமித்திரை பூரண ஞானம் உடையவள். பெயருக்கேற்ற குணவதி. ஸ்ரீராமனைப் பெற்ற கௌசல்யாதேவிக்கும் இளையவள் பரதனைப் பெற்ற மாதரசி கைகேயி தேவிக்கும் எல்லாத் துயருக்கும் துணையிருந்து ஆறுதல் தந்தவள்.

அறிவே மனதிற்கும் புலனிற்கும் உற்ற துணையாகும் சத்குரு. மனிதனின் மகுடமாக விளங்குவது; அவனது ஆன்மிக குருவிடம் அழைத்துச் சொல்லும் ஆன்மிக அறிவு!

சுமித்திரை மட்டுமே ஸ்ரீ ராமன் (பரத்துவம்) பரம் பொருள் என்னும் தன்மையை நேரில் தரிசித்தவளாவாள். ஸ்ரீராமனை கானகம்செல்ல பணித்தபின்பு கோசலை படும் துயருக்கு சுமித்திரை கூறிய ஆறுதல் மொழிகள் உயர்வும், வாழ்வின் மெய்யன்பை வழங்கும் மதிப்பிற்கு உரியது.

“தந்தையின் சொல்லுக்கு இணங்கும் தனயனைப் பெற்றவள் நீ. தகப்பனின் கடமையை தனதாகப் போற்றும் நன் மகனைப் பெற்றவள்! ஈரேழு ஆண்டுகள் காடாண்ட மன்னன் ஸ்ரீ ராமன் மீண்டும் நாடாள வெற்றித் திருமகனாய் வருவான்.” என்று சத்தியத்தைப்

திரிலோக சஞ்சாரி
நாரதர்

போற்றுகின்றாள். “ஸ்ரீராமன் சூரியனுக்குள் சூரியனாகவும், அக்னிக்குள் அக்னியாகவும், தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவனாகவும் படைப்புக்கெல்லாம் பரம ஈசனாயும் இருப்பவன்.” சுமித்திரை கூறும் இந்த மொழிகள் கீதையின் விபூதி யோகத்தில் பகவானே சொல்வது. மேலும் சகஸ்ரநாமத்தின் ஆரம்பத்தில் ஸ்ரீ விஷ்ணுவை குறித்துச் சொல்லப்படுவது.

தன் தந்தையின் வாக்கினைச் சிரமேற்கொண்டு நாடிவந்து செல்லும் தன் தமயனைத் தொடர்ந்து செல்லும் தன் மகன் இலட்சுமணன் பற்றி “மெய்யானப் பேற்றையடைய உதவும் நன்னெறியை என் மகன் கடைப்பிடித்தான்.” என்று மெச்சிக் கொள்கின்றாள்.

இளைய பெருமாள் வந்து தன் அன்னையிடம் விடை பெற வீழ்ந்து வணங்கி வேண்டுகின்றான். சுமித்திரை தன் மகனை ஆனந்தக் கண்ணீரில் ஆசி வழங்குகின்றாள். உலகியல் பார்வை சிறிதும் இல்லை. ஞான விசயம் தவிர வேறெதுவும் சுமித்திரைக்குப் பொருளாகத் தெரியவேயில்லை.

அரக்கர்கள் உலகில் பிரஹஸ்தன் கூறியது “ஸௌப்ராத்ரம் நாஸ்தி ஸுரானாம்” குரர்களுக்குள்ளே சகோதரத் துவம் கிடையாது என்பது. அதற்கு நேரெதிராக இளையோன் தன் அண்ணனது விரதத்திற்கு வணங்கி ஏற்று வாழ்வது பொது விதி என்னும் அறிவை ஏற்றுகின்றாள் சுமித்திரா தேவி! மாதொரு பாகனின் தேவி பராசக்தியாகவும் பாற்கடலில் பள்ளி கொண்ட பரந்தாமனின் சேவகாலஷ்மி ஸ்ரீ யாகவும் சுமித்திரை விளங்கியிருக்கும் நிலையினை அறிந்த பெண்மணி பேறு பெற்றவள்.

நித்ய பிரம்மச்சாரியான எனது குருதேவரின் தாயார் அத்தகைய வணக்கத்திற்குறியவர். அன்னையின் ஆசியினால் எனது குரு அவரது குருவின் சரணமே மகுடமாக கொண்ட மகுடபதியாக விளங்குகின்றார். இராமாயணக் காட்சியில் “ஸ்ரீராமனை தசரதனாகவும், ஜானகியை நானாகவும் (தன்தாய் சுமித்திரையாக) கானகமே அயோத்தி மாநகராகவும் மனதிற்

கொண்டு சுகமாகப் போய் வா!” சுமித்திரையின் வாக்காக வால்மீகி கூறுகின்றார். அண்ணனையும் அண்ணியையும் தாய் தந்தையாகப் பார். காடே உன் நாடு என்று மகிழ்வுடன் மகனை மகிழ்ச்சியும் சுமித்திரையின் ஞானம் ஒரு தேர்ந்த யோகியின் ஆற்றலுக்கு நிகரானது.

சுமித்திரா தேவியின் நோக்கம்; பரம்பொருளின் அவதார நோக்கத்தில் தன்மகனின் சேவை முழு மெய்யன்பைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பது. ஏனெனில் கானகத்தில் வாழ்வது மட்டும் மனிதனைப் புனிதனாக்கி விடாது.

கற்றும் தெளியார் காடே கதியாய் கண்முடி நெடுங்கனாவான தவம் பெற்றும் தெரியார் நிலையென்னில் அவம் பெருகும் பிழையேன் பேசத்தகுமோ.....

லலிதா நவரத்ன மாலையில் வரும் வைர வரிகள். மாயையால் கானகத்தில் வரப்போகும் அவலம் தன் மகனை எவ்விதத்திலும் பங்கமுண்டாக்க வேண்டாம் என்று காலத்திடம் கணிவுடன் வேண்டிக் கொள்கின்றாள்.

உலகவரலாற்றில், காவியங்களில் சுமித்திரையார் போன்றதொரு பெண் மணியை காண்பது அரிது. கூத்திரிய மங்கையரின் வீரமும், உரோமநாட்டு மங்கையரின் பெருமைமிக்குந்த அரச நாகரீக நடத்தையும், ஒரு யோகியின் மன அமைதியும் ஆகிய மூன்றும் உள்ள ராஜ கம்பீரமான குணநலன்கள் சுமித்திரை தேவியிடம் குடி கொண்டிருந்தன.

இராமாயணத்தை உருவகம் என்று கருதுவது அறிவீனமும் ஆணவமும் உள்ள எண்ணமாகும். ஆனாலும் உருவகத்தால் கருத்துச் சொல்ல முயற்சிப்பது குற்றம் இல்லை. “பால் போன்ற நிலவொளி” “வைரம் போல் ஜொலிக்கும் நட்சத்திரம்” இந்த மாதிரி நமக்குப் புரிகின்ற வகையில் உருவகம் இராமாயணத்தைப் புரிந்து கொள்வதற்காக சொல்லிக் கொள்ளலாம்.

தசரதர் புருஷதத்துவமாகவும், கௌசல்யாதேவி “மனம்” என்றும், திரிலோக சஞ்சாரி நாரதர்

கைகேயி புலன்களாகவும் நாம் குறிப்பிடக் காரணம்; இந்த வாழ்வின் இந்திரியச் செயல்களில் உறவுக்கும் துறவுக்கும் வழிகாட்டும் நிகழ்வுகளுக்காக; அன்னை சுமித்திரை போன்று உன்னத அறிவும் அன்பும் துறவும் ஒருங்கே அமைய வேண்டும் என்பதற்காகவும் அறிவுசுடர் ஒளியில் நம் மனமாளிகை பிரகாசிக்க வேண்டும் என்பது விருப்பம். அறிவின்மையினாலும் ஆணவத்தினாலும் நாத்திகத்தனமாய் நம் மனம் எல்லாம் கருத்துச் சொல்லும் கற்பனை என்று நினைத்துக் கொள்ளக் கூடாது.

அறிவும், மனமும், புலனும் இல்லாத மனிதன் எவனும் கிடையாது. இருப்பதை உணராதவன் இருப்பான்.

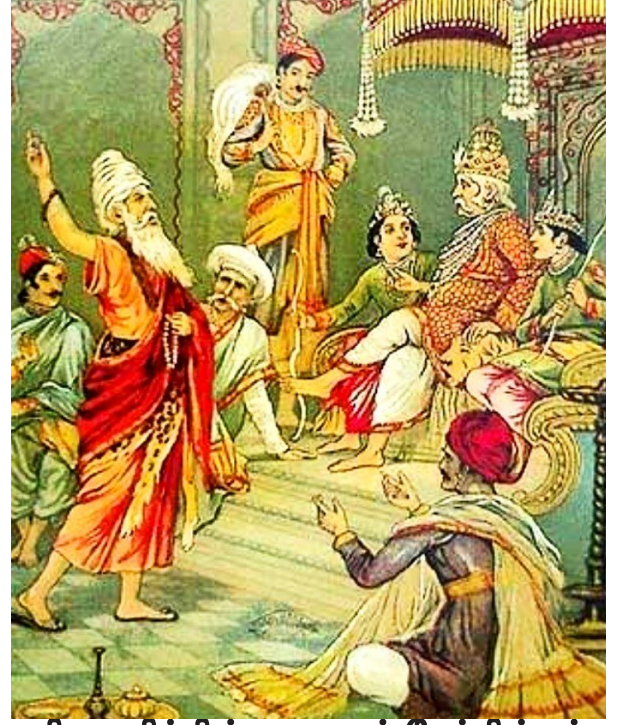
இரஜோகுணம் நிறைந்த ஒரு கூத்திரிய ராஜன் அதே பிறவியிலேயே உண்மையான பிரம்மரிஷியாக உருவாகின்றார். பயபக்தியைத் தரும் மாமுனிவர் ‘விசுவாமித்திரர்’. ஒரு புறம் ஸ்ரீஇராமனின் அவதார நோக்கம் வெற்றிபெறச் செய்கின்றார். மறுபுறம் விசுவாமித்திரரின் தெய்வீகச் செயலுக்கு கைகேயி எனும் அழகு மங்கை, அரசனை அடிமையாக எண்ணும் கர்வத்தில் தன் தாய்மை மறந்து இறைவனின் அவதார நோக்கம் நிறைவேறப் பங்கேற்று பழிசுமந்து முனிவர்க்கு நிகரானது ஆச்சரியமான உண்மை.

பகவானே மனிதனாக அவதரித்தாலும் கூட மனிதனுக்கான கட்டுக்களைத் தாங்க வேண்டும் இதுதான் தன் விதியென்று உணர வேண்டும். துயரிலிருந்து விடுபடவும் மனிதர்களின் வழியிலேயேதான் முயன்று வெளிவரவும் வேண்டும். இவ்வளவு நடத்தும் முக்கிய பொறுப்பை கைகேயி தான் ஏற்கின்றாள். அவதார புருஷனின் விதியாகவே ஆகின்றாள். பகவானின் நோக்கம் நிறைவேறும் வழிகளில் ஸ்ரீ ராமனைச் செலுத்துகின்றாள். யார் இந்த அசாதாரணமான பெண்மணி!

கேகேய நாட்டின் அரசன் அசுவபதி; பெருந்தன்மையும், ஞானமும், முன்னறிவும், தன்னடக்கமும் குரு

பக்தியும் நிறைந்தவன். மக்கள் போற்றும் மாமன்னன். இந்தப் புகழும், வீரமும் நிறைந்த அரசு பரம்பரையின் உண்மையான மேன்மை மிக்க குடும்பத்தில் தோன்றியவன் கைகேயி. பெருமைக்குரிய முன்னோர்களைக் கொண்ட பிறவி இவ்வுலகில் சிறப்புமிக்கதேயாகும். பிறவிப் பெருமையுடன் கைகேயியின் அழகிய வடிவமும், வனப்பும் அரிய கலைகளை துரிதமாகக் கற்றுக் கொள்ளும் அறிவும் இயற்கையின் வசம் அதீத நேசம் கொண்ட காதல் நிறைந்த கதிரிளம் மங்கை. பெண்பிள்ளைக்குத் தாயின் வழியில் தரம் வேண்டும். இவளது தாயின் பெயரைக் கூட வால்மீகி எழுதவில்லையென்றால் கைகேயி நிலை பரிதாபம் நிறைந்தது. அவளுக்கே புரியாதது.

கைகேயி தன் தகப்பனின் பெருமையை அனுபவித்தாள்; ஆனால் உணர்ந்தாளில்லை. தாயில்லாப் பிள்ளையென்றால் தந்தை செல்லம்தான். உண்மையில் தாயை இழந்தவளாய் இருந்தாலாவது இரக்கத்திற்கு ஆளாகியிருப்பாள். காணாமல் போன தாயை கைகேயியும் தேடவில்லை. தந்தையின் அன்பில் தாய் நினைவு வரவேயில்லை. கைகேய மன்னர் அசுவபதி அவர்களின் உபசரிப்பில் மகிழ்ந்த ஒரு முனிவர் சிறுயிர்கள் மொழி கற்றுத்தந்திருந்தார். புழு, பூச்சிகள் மற்றும் பறவைகள் விலங்குகள் பேசும் இரகசியங்கள் மன்னருக்கு தெளிவாகப் புரியும். அதை வெளியிடக் கூடாது. மீறி வெளியிட்டால் அரசர் இறந்துவிடுவார். ஒருநாள் தன் மனைவியுடன் (கைகேயியின் அன்னை) அரசர் தனித்திருந்த சமயம். வாய் விட்டுச் சிரித்துவிட்டார். அருகிலிருந்த மனைவி; “என்ன நகைப்பு” என்று கேட்கின்றாள். “ஒன்றுமில்லை ஏதோ நினைவு அதைப்பற்றி சொல்ல முடியாது.” என்கின்றார். சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும் என்கின்றாள். இரண்டு எழும்புகள் பேசிக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்ட அரசர் சிரித்ததை சொல்லமுடியாமல் தவிர்க்க காரணம். தன் உயிர் போகும் என்று சொல்கின்றார்.

விசுவாமித்திரர் ராமனைக் கேட்கின்றார்.

தன் கணவன் உயிர் பற்றிய அக்கரையில்லாமல், யார் உணர்வு - களையும் மதிக்காமல் ஈரமற்ற பிடிவாதமும் கல்நெஞ்சமும் முரண்டு பிடிக்கும் குணத்திற்கும் அரசர் அவனை விலக்க வேண்டியதாயிற்று.

காலம் கைகேயி வசம் தாயின் குணங்களை ஒப்படைத்து விட்டது. பெண்மையின் மாண்பும் மென்னையும் வளர்க்க வேண்டிய பருவச் சிறுமியாயிருக்கும் போதே கைகேயி அன்னையை விலக்கி வாழ வேண்டிய தாயிற்று. தாயின் பராமரிப்பை இழந்த துர்பாக்கியமே அவளுக்குப் பெரும் கேடாக முடிந்தது. உயிருடன் வாழும் தாயின் அன்பான பராமரிப்பை இழந்தாள். தன்னிச்சைப்படியே நடந்து கொள்வது. மற்றவர்களின் மதிப்பறியாமல் பிடிவாதமாய் தன் விருப்பப்படி அடக்கியாள்வது என்று குணக் கேட்டில் ஆரம்பித்து எதற்கெடுத்தாலும் கோபித்துக் கொள்ளும் குணத்தை வளர்த்து வணக்கத்திற்குரியவைகள் எதுவாயினும் வீசியெறியும் செயலுள்ளவளானாள். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இந்த அரசிளங்குமரி பேரரசனும் முற்றிய வயதுடைவனுமான தசரதனின்

மூன்றாவது ராணியாக வாழ்க்கைப்பட்டது மேலும் அவளது அரச மமதையை வளர்த்துவிட்டது.

இராஜ தந்திரத்தில் நிபுணரான அசுவபதி மன்னர் அன்றைய பாரதத்திலே விளங்கிய இஷ்வாகு வம்சம் கேகேய வம்சமாகிய இரண்டு வலிமை மிக்க இராச மரபினரை ஒன்று சேர்க்கும் மகத்தான நன்மைகளை மட்டுமே கருத்தில் கொண்டு தன் பெண்ணைத் தசரதனுக்கு மணமுடித்தார். அரசியல் நிலையில் பாரதம் தனது மாண்பை வலிமையாக்கிக் கொண்ட இந்நிகழ்வினை எல்லா சாஸ்திரங்களும் புகழ்ந்தன.

தன்னழகிலும் தற்பெருமையிலும் கர்வம் கொண்ட மஹாராணி கைகேயி வாழ்க்கைப்பட்ட இடத்திலும் செல்லப் பெண்ணாகவே வளைவந்தாள். அரசகுமாரியாக யோசிக்கவேண்டாம். சாமான்ய அன்னையும் கூட தனது மகன் சின்னஞ்சிறு பாலகனுடன் விளையாட தந்திர விஷமமும் அவலக்ஷணமும் நிறைந்த மந்தரை என்னும் கூணியை அனுமதிப்பாளா!

மந்தரையை யாரென்று சொல்வது! ஒட்டுமொத்த விதியும் பெண்ணுருவெடுத்து வந்த பேயரசி என்று சொல்லிக் கொள்ளலாம். பிரம்மனால் படைக்கப்பட்டு நேரடியாக அன்பும் அமைதியும் நிலவும் அயோத்தி நகருக்கு அனுப்பப்பட்ட கந்தர்வலோகப் பெண். ஸ்ரீராமனது அவதாரம் வெற்றிபெற வேண்டும் என்பதற்காகவே இராமாயணத்தில் அத்தனை நிகழ்வுக்கும் முன்னேற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கும் நிலையை உணரலாம். தர்மம் விளங்கச் செய்யும் உலகின் தாயகம் பாரதம். இங்கே ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் இராமாயண மஹாகாவியம் பாராயணம் நிகழும். ஸ்ரீ இராமனை வணங்காத எவனும் “பாரதனாகமாட்டான். காசியில் இன்றும் ஒவ்வொரு ஜீவன் போனதும் அதன் சுவத்தின் காதில் சிவபெருமானே “ராம் நாம் ஸத்யஹே” என்று சொல்லியதும் தன் சரீரத்தை தொடர்ந்து அழுது கொண்டே அலையும் அஞ்ஞான ஜீவனும் சிவனருள் பெற்று சாந்தியடைகின்றான். இது பாரதத்தில் பிறந்தவனுக்கு கிடைத்த

பாக் கியம். ஒரே ஒரு கீதை ஸ்லோகமாவது, காதில் கேட்டிருக்க வேணும் ஒரு துளி கங்கைத் தீர்த்தமாவது பருகி இருந்தாலும் போதும். அப்படி கிடைத்த மனிதன் நிச்சயம் விடுதலை பெறுவான் என்பது ஆதி சங்கரர் வாக்கு.

“பஜகோவிந்தம்” பாடலில் புனரபி ஜனனம் புனரபி மரணம் என்றவர் “பகவத் கீதா கிஞ்சித கீதா, கங்கா ஜலதே கனிதா பீதா” என்றும் வலியுறுத்துகின்றார்.

கைகேயி தசரதர் திருமணத்தை அர்த்தசாஸ்த்திரம் புகழ்கின்றது. தர்ம சாஸ்திரம் இதுவும் தர்மம் என்றே போற்றுகின்றது தான் ஆனால் கைகேயியின் குணக்கோளாறு யாருமே கண்டிக்கவேயில்லை.

அசுவபதி மன்னர் தன் மகள் கைகேயி தேவியின் எதிர்கால பாதுகாப்பிற்கு தசரதரிடமிருந்து ஒரு வாக்கினைப் பெற்றுக் கொண்டுதான் மகளை மணம் செய்வித்தார். அந்த ஏற்பாடு அந்தச் சூழலில் எந்த உணர்ச்சியும் இல்லாததாயிற்று. எனினும் தக்க தருணத்தில் வேலை செய்தது.

மாமன்னர் மகப்பேறு இல்லாத வேளை மூன்றாவது மணமுடித்த வேளை. என்மகள் கைகேயி பெற்றெடுக்கும் மகனுக்குத்தான் வாரிசு உரிமை வரவேண்டும் என்று கேகேய நாட்டரசர் கேட்டுக் கொண்டார். ஞானத்தில் ஏழையான அப்பாவி பேரரசர் தசரதர் அத்தருணத்தில் எதிர்காலச் சிந்தனையின்றி மணமகளைக் கைப்பிடித்த மயக்கத்தில் வாக்களித்தார். பின்னர் மனைவிக்கும் இரண்டு வரமும் அளித்தார். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் மனம், புத்தி, புலனுணர்வு என்று மூன்றும் ஒரே குடும்பத் தலைவியாக இன்றும் தலை தூக்கியாடுகின்றன. ஸ்ரீராமனே தஞ்சம்...

கைகேயியின் தாய் மட்டும் அந்த சமயம் இருந்திருந்தாளானால் தசரதனுக்கு மணமுடிக்க சம்மதித்து இருக்கமாட்டாள்.

கவி காளிதாசர் படைத்த குமார

திரிலோக சஞ்சாரி
நாரதர்

சம்பவத்தில் ஹிமவான் மகளாகத் தோன்றிய உமையவளை மணப்பது சிவபெருமான் தான் என்பது தேவர்கள் அனைவருக்கும் தெரியும். ஆனாலும் ஏழு தேவரிஷிகள் உமையவளை அவள் யாரென்று அறியாமல் மணம் முடிக்க முன்வந்தனர். ஹிமவான் தன் மகளின் எண்ணங்களை அறிந்து செயல்பட்டார். மனைவியானவள் நாயகனின் கண்கள் ஆவாள். கட்டிய மனைவியை கண்ணாகப் போற்றினாலும் விதியின் போக்கினை எவரும் அறிய இயலாது.

‘கைகேயி’ தன்னிலையறியாதவள். புதிய புகழுக்கும் புதிய அரச போகத்தில் வெகு விமரிசையாக அயோத்தியின் அரண்மனைக்கு விஜயம் செய்கின்றாள். தசரதரின் அந்தப்புரத்தில் இளையபட்ட மகிஷியாக கொலுவிருக்கின்றாள். குணம் எதுவாயினும் தருமத்தை உயிராகப் போற்றும் கற்பு நிறைந்த குலத்தில் பிறந்தவள் என்பதால் முதியவரின் முதுமையும் தன் இளமையும் அவளுக்கு ஒரு பொருட்டல்ல. அவளது பெருமை அதிகாரம் மட்டும் தான்.

அரச மரபின்படி முதல் மரியாதை பட்ட மகிஷி என்னும் பட்டம் கௌசல்யா தேவிக்குத்தான்.

அரண்மனைக்குள் வந்ததும் முதலில் திடுக்கிட்டாள். அந்த முதல் உணர்வு கடைசிவரை அவளைவிட்டுப் போகவில்லை.

கோசலையிடம் அவள் காட்டிய போட்டி உணர்வுகளை அவளால் மாற்றிக் கொள்ளவே முடியவில்லை. ஸ்ரீராமனிடம் மட்டும் அளவுகடந்த பிரியம் வளர்ந்தது. கோசலையின் தெய்வீக இயல்பு எல்லாவற்றையும் ஏற்றுக் கொண்டது.

தசரத சக்கரவர்த்தியின் மனதுக்கு இனிய இளைய ராணி தான் தான் என்பதில் பெருமையடைந்தாலும். கௌசலையின் பெருமையை! அடைய முடியாது என்பது அவள் மனதில் ஆறாத புண்ணாகவே ஆகிவிட்டது. அவ்வாறு அவள் உணர்ந்து துன்புறும் போதெல்லாம் அவளது உற்ற துணையாக மந்தரை தான் ஆறுதல்

அளித்தாள்.

மந்தரை தன் எஜமானியின் ஒருமித்த அன்புக்குப் பாத்திரம் ஆனவளாயிருந்தாள். அந்த நிலையை இழக்காமல் தன் சூழ்ச்சியை அவள் நிறைவேற்ற வேண்டும். ஸ்ரீ இராமனிடம் கைகேயி கொண்ட அன்பு தான் பெற்ற பரதனிடம் காட்டியதை விட அதிகம்.

தன் தகப்பனை ஒத்த வயதுடையவரைக் கணவராக ஏற்றுக் கொண்ட இளமைச் செருக்கு கௌசலையை ஒதுக்கியதுமில்லாமல் அவமதிக்கவும் தயங்கவில்லை. ஸ்ரீராமனிடம் கொண்ட வாத்தஸ்யத்தைக் கடந்து தன் எஜமானியின் மனதை மாற்றும் மந்தரையின் நிலை மிகவும் இரகசியமானது.

ஸ்ரீ ராமனிடம் அளவுகடந்த வாஞ்சை. அவனுக்கு விரோதமாக எவர் என்ன சொன்னாலும் பொறுக்க மாட்டாள். மந்தரை இயல்பாகவே குரூர குணம் நிறைந்தவள். சிறுமியாயிருந்த கைகேயியிடம் அவள் விரும்பியதைச் சாதித்துக் கொள்ளத் தூண்டும் வகையில் எதையும் செய்யத் துணிவூட்டியவள். தன் அழகிலும் அரசபோகத்திலும் அடக்கி ஆளும் ஆவல் கொண்டவளுமான கைகேயிக்கு ஏற்ற துணையாக மந்தரை இருந்ததற்குக் காரணமும் கைகேயியின் குணம்தான். மந்தரையின் இயல்பான வஞ்சக எண்ணங்களை தற்பெருமையில் மகிழும் கைகேயி கடைசிவரை புரிந்து கொள்ள வில்லை. அவ்வாறு மந்தரை ஜாக்கிரதையாக நடந்து கொண்டாள். உலகத்திலேயே யாருக்கும் தீங்கு இழைக்காதவள் ஒருத்தி உண்டென்றால் அது தன் சேவகி மந்தரைதான் என்று கைகேயி நம்பினாள். உண்மையில் மந்தரை எஜமான விசுவாசமும் பக்தியும் நன்றியும் நிறைந்தவள் தான் என்பது மறுக்க முடியாது. அவளுக்கு தன் அரச குமாரியின் வாழ்வை கடுமை நிறைந்ததாக்கும் யாரையும் வெறுத்தாள். “பரதன்” பாட்டன் வீட்டில் வளர்வது. ஸ்ரீராமன் எல்லோராலும் சீராட்டி கொண்டாடப் படுவது. ஆத்திரமுட்டியது. படுபாவியிடம் சமயோசிதமான அடக்கம் இருக்கும். நேர்மையான நெஞ்சுரம்

திரிலோக சஞ்சாரி
நாரதர்

மிகக் கவனிடம் கூட சமயத்தில் தன்னடக்கம் நழுவிவிடும்.” ஸ்ரீ ராமன் கூணியிடம் விளையாடினான். அவள் அவனைத் துயரக் கடலில் தள்ளத் தருணம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

இராமாயணம் இதை இப்படித்தான் சொல்கின்றது என்று முடிவாகக் கூற முடியாது. எது தர்மம் என்பது பக்தியில்லாமல் முடிவு செய்ய இயலாது. தர்மத்தின் மீது எவருக்கு நம்பிக்கை இருக்கின்றதோ அவர்களுக்கே பக்தி வரும். குருவிடம் நம்பிக்கை கொண்டவர்களுக்கு பக்தியில் வைராக்கியம் வரும்.

தசரத மன்னரின் மனமாளிகையில் நிறைந்து காணப்படுவது வீரம், காதல், கடமை, புத்திரர்களிடம் வாஞ்சை இவைகளுடன் அரசு கடமை. இவ்வாறான மாளிகைக்குச் சொந்தக்காரரான நம் அரசர் தர்மத்திடம் அகுவை கொண்டதுதான் விதி.

அர்ஜுனனுக்காக சுபத்திரா தேரோட்டியது பிற்காலத்தில் நடந்தது. முதலில் கைகேயிதான் தன் மன்னனுக்காக போர்க்களத்தில் தேரோட்டினாள். ஆபத்து நிறைந்த சூழலில் சாமார்த்தியமாக இரதத்தினை பாதுகாப்பான இடத்திற்கு விரைந்து செயல்பட்ட விதமும் பேரரசர் தசரதரை மனம் கவர்ந்தது. அப்பொழுது வரங்கள் நிர்ணயிக்கப்படவில்லை. கைகேயியும் தனக்குரிய சிறப்பியல்பான பெருமையில், “உங்கள் வரங்கள் உங்களுடனேயே இருக்கட்டும். தேவைப்பட்டால் அப்போது பார்த்துக் கொள்கின்றேன்.” என்று மகிழ்ச்சிப் புன்னகையுடன் வீசினாள். பிற்காலத்தில் அவ்வரங்கள் இரண்டும் இருதலை நாகமாய் காலம் வரும்வரை வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் என்பதை இருவருமே உணரவில்லை. ‘ஸத்யம்’ என்ன - வென்றால் பத்துத்தலை இராவணன் மாள்வதற்கே இவ்விருதலை நாகங்கள் போன்ற வரம் தர்மம் தோற்றுவித்தது. நம் மக்களின் தனித்தன்மையே இதுதான். வாக்காலும் மனதாலும் ஏற்படும் விளைவுகளுக்கும் பாவ புண்ணியப் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளும் குணம். இந்த “நான்” மற்ற

திரிலோக சஞ்சாரி
நாரதர்

எந்த நாட்டினருக்கும் இருக்காது. எந்நாட்டினர்க்கும் இறைவன். நம் தென்னாடுடைய சிவன்.

சுமித்திரை தேவர்களும் வணங்கும் ஸ்ரீ எனும் மஹாலக்ஷ்மிக்கு நிகராகப் பார்த்தால்; கைகேயி தேவியார் அறிவுக்கும் மனதிற்கும் அச்சம் ஊட்டுபவராகத் தோன்றுகின்றாள். பணியாளாக இருக்க வேண்டிய புலன்கள் மனமாகிய ஆளுனரையும், அறிவாகிய மேலாளரையும் வேலைக் -காரர்களாக்கிக் கொண்டால் அஞ்சாமல் என்ன செய்ய முடியும்!

இராமாயணத்தின் ஒப்பற்ற உன்னத ஆற்றல் மிக்க இயல்புகளைத் தெரிந்து தெளிந்தால்; உலக காவியங்களில் பலவற்றுள் அதிக முரண்பாடுகள் உள்ளதாக இருந்தாலும் “சத்யம்” மட்டுமே நிறைந்திருக்கின்றதை அறிஞர்கள் போற்றுகின்றனர்.

காவிய இயல்பினில் மிகச் சிறப்புடன் தொடர வேண்டிய நிலை. அது கைகேய நாட்டு இளவரசி கைகேயியின் தோற்றம்.

பிரம்மரிஷியான ஒரு முனிவருக்கும், உலகச் சார்பு நிறைந்த ஒரு மங்கைக்கும் ஒப்புத்தன்மையை தேவர்கள் எப்படித்தான் நடத்திக் கொண்டார்களோ! உலகின் தர்மத்தை நிலைநாட்டும் தெய்வ சங்கல்பத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டு இவர்கள் இருவரையும் இன்றியமையாத கருவியாக ஆக்கிக் கொள்கின்றார்கள்.

ரிஷியானவர் ஸ்ரீ ராமனைத் தக்க வீரனாக்கவும் துணை சேர்க்கவும் தசரதரிடமிருந்து பிரிக்கின்றார்.

கட்டிய பட்டத்தரசியோ அதே நோக்கத்தில் ஸ்ரீ ராமனை துணைவியுடன் இலங்கை நோக்கி கானகத்திற்கு அனுப்புகின்றார்.

மகுடபதி தசரதர் மனராஜ்யம் என்னவாகின்றது!

ஆபத்து நிறைந்ததாகின்றது!

மன்னரின் மனம் படும்பாடு!

தனது மானத்தைக் காக்கும் பொருட்டு ஒரு சமயம் தமது பேரன்பை மறுக்கின்றார். மறுசமயம் தன் உயிரையே மறக்கின்றார்.

மாவீரனாக மனதை வெல்கின்றார்.

விசுவாமித்திர ரிஷி தனது மேன்மையான பணியை முழு உணர்வுடன் ஆற்றுகின்றார்.

கைகேயியோ இந்த தெய்வீக காரியங்களின் சூட்சுமம் புரியாமல் உலகச் சார்பில் புலன்களால் அலைக்கழிக்கப் படுகின்றாள்.

யதார்த்தமாக தான் பெற்ற வரம் பற்றி தன் சேவகி மந்தரையிடம் கூறி வைத்தாள் கைகேயி. மறந்தே விட்டாள். அது மந்தரையிடம் பாதுகாக்கப் பட்டிருந்தது.

ஸ்ரீ இராமனுக்கு முடிசூட்டும் விழா ஆரம்பமாகின்றது. வஷிஷ்டர் முன்னின்று நிகழ்ச்சிகளை நடத்துகின்றார். அந்தப் புரத்தில் பொன் மஞ்சத்தில் மணிமுத்து மாலைபோல் மன அமைதியுடன் கண்ணயர்ந்து கிடக்கின்றாள் கைகேயி. மந்தரை மட்டும் மாடத்தில் உலவிக் கொண்டிருந்தவள்; கோசலையின் அந்தப்புரத்து முன்மாளிகையில் ஒளி வெள்ளமும் அதிகாரிகள், சேவகர்கள் வேதபிராமணர்கள் நடமாட்டம் கண்டு இந்தப்பரபரப்பு இரவோடிவாக எதை நிகழ்த்துவதற்கு என்று கூர்ந்து கவனிக்கின்றாள். யூகித்துவிட்டாள். உண்மையை அறிய தாதிமார்களின் தலைவியை அழைத்து வினவுகின்றாள். அவள் வியப்புடன் அயோத்தி நகரமே விழாக் கோலத்திலிருக்க அன்னை கைகேயி அறியாததா; என்று யோசித்தும் உடனே மந்தரையின் கோபத்திற்கு ஆளாகப்பயந்து பணிவுடன் “விடிந்தால் ஸ்ரீ ராமனுக்கு பட்டாபிஷேகம்” என்று சொல்லிவிட்டு விலகி ஓடினாள். மந்தரையின் கோர முகம் மேலும் குரூரமானது. தனது எஜமானியின் அறைக்குள் பாய்ந்து சென்றாள். கட்டிலில் கிடந்த கட்டழகி கைகேயி தேவியை எழுப்புகின்றாள்.

திரிலோக சஞ்சாரி
நாரதர்

“முட மகளே! குடிமுழுகியது தெரியாமல் கண்முடித் தூங்குகின்றாயா? எழுந்து என்னுடன் வா. இன்பமோ துன்பமோ நல்லதிர்ஷ்டமோ துர் அதிர்ஷ்டமோ எதுவாயினும் உனக்கு நேர்வது எனக்கும் தான். உனது துயரம் என்னை கொல்லும்!” என்று எழுப்பினாள். “என்ன துன்பம் நேர்ந்ததென்று கூவுகின்றாய்? உன்னைப் பார்த்ததில் உண்மையில் துயரம் உற்றவளாய்த் தோன்றவில்லையே!” மஞ்சத்திலிருந்து எழும்போது அமைதியாய்த்தான் கைகேயி வினவினாள். கோபங் கொண்ட கூனி, “தவறு யாதென்றா கேட்கின்றாய் உன்னிடம் சரியானது ஏதுமில்லை.” அதையும் அறியாதவளாய் இருக்கின்றாய். இதுவரை நீ கட்டிக்காத்து வந்த பெருமையெல்லாம் பாழாயிற்று. உன் கணவர் வழக்கம் போல் உன்னை வஞ்சித்து விட்டார்.”

மற்றொரு சமயமாயிருந்தால் தன் மணாளனை மந்தரை பேசும் வசை மொழி கேட்டால் என்ன நிகழுமோ! இப்பொழுது கூனியின் சொல்; பெருமை பாழாயிற்று என்றதும் என்னவென்று திகைத்தாள். மந்தரை தன் மதியைக் கொண்டு விதியெழுதத் துணிந்தாள்.

“அயோத்தி மாநகர் விழாக் கோலம் பூண்டிருக்கின்றது. குடி மக்கள் குதூலமாகக் கொண்டாடும் நிகழ்வாக விடியலில் கோசலை மைந்தனுக்குப் பட்டாபிஷேகம்” என்றாள் மந்தரை.

மகிழ்ந்தாள் கைகேயி.

“என்ன சொல்கின்றாய்! மகத்தான நற்செய்தி சொன்னாயடி! இதோ என் மகிழ்வின் பொருட்டு இப்பரிசைப் பெற்றுக் கொள்” என்று தன் கழுத்திலிருந்த முத்து மாலையைக் கழற்றித் தருகின்றாள்.

வீசியெறிந்தாள் கூனி.

“உன் மைந்தன் பரதனை உன்கணவர் அவரது மாமனார் வசம் வளர அனுப்பியது முதல் நான் சந்தேகத்துடன் காத்திருந்தேன். இதோ இப்பொழுது அவசரமாக இராமனுக்கு முடிசூட்டு விழா. “பார்த்தாயா

வஞ்சகத்தை! இதைக் கூட உணர முடியாத நீ அவரது ஏமாற்றும் இனிய வார்த்தைகளால் மதியிழந்து கிடக்கின்றாய்.” என்று குமுறினாள்.

“முத்தவனுக்கு அரசரிமை என்பது மரபு.” அறிவில்லாமல் உளறுகின்றாய். பரதனும் ஸ்ரீராமனும் எனக்கு இரு கண்களைப் போன்றவர்கள். உனக்கு என்ன தான் தெரியும்” என்று கைகேயி தன் தந்தை கேகேய அரசரின் மகள் எனும் பெருமைக்குரிய நற்குணத்தில் தான் பேசினாள்.

மந்தரையின் பங்கு மங்கிவிடும் போலிருந்தது. மேலும் கைகேயி “ஸ்ரீராமனே பட்டமேற்றால் என்ன நூறாண்டு வாழ்ந்தாலும் அடுத்து பரதன்தான் ஆட்சிக்குரியவன்” என்றாள்.

தலையிலடித்துக் கொண்டாள் மந்தரை. “எனக்கா ஒன்றும் தெரியவில்லை. கள்ளமற்ற உன்னை எல்லோரும் எள்ளி நகையாடுவார்கள். உன் மகன் ஏற்கனவே சூழ்ச்சிக்குப் பலியாகிவிட்டான். அவனைக் காக்க வேண்டிய நீயும் உன் மூத்தாள் கோசலையிடம் தோற்றுவிட்டாய்! அவளிடம் நீ காட்டிய வெறுப்பும், பழிப்பும் அவள் மறக்கமாட்டாள் நீயும் உன்மகனும் வஞ்சிக்கப்பட்டீர்கள். இராமனுக்குப் பின்பு அவன் மகன்தான் அரசாளுவான். இப்பொழுது பரதன் நாடிழந்தால் அவனது வம்சமே இழந்ததுதான். இதுகூடப் புரியமுடியாத ஜடமாகி விட்டாயா நீ? கோசலையை எவ்வாறு மறந்தாய்?” கௌசல்யா தேவியின் தீரத்தைக் காட்டாமல் மந்தரையால் கைகேயியின் மனதை மாற்ற முடியாது.

“மனம்” என்கின்ற எஜமானனை வேலைக் காரர்களான புத்தியும், புலன்களும் ஏமாற்றி நாங்கள் இல்லையென்றால் நீ எஜமானனாக இருக்க முடியாது என்று அடிமையாக்கும் அவலம் அன்றும் நிகழ்ந்து விட்டது. இன்று கலியில் வாழும் நம்மிடம் மனம் மட்டுமல்ல புத்தியும் புலனுக்கு அடிமையாகிவிட்ட கேவலம் தான் வாழ்க்கை. மனிதப் புலன்கள் பிராணிகளை விட மோசமாகி விட்ட

நிலை. தெருவெங்கும் பச்சை மாமிசங்களுக்குக் காத்திருக்கும் நாய்கள். கூடவே மனித உருவில் மாளிகை வாசிகள். புலனுக்ருவுக்கு வழியினைக் காட்டுகின்றதை மனம் சொல்கின்றதாக புரிந்து கொள்ளும் மயக்கம்.

அன்று நிகழ்ந்தது மனம், புத்தி, புலன் மூன்றும் அதனதன் வழியில் அதர்மத்தை அழிக்கப் பாடுபட்டன.

புலனுக்ருவின் பண்பு புத்திக்குத் தந்த மரியாதை.

புத்திசாலித்தனம் மனச் சாட்சியின் மதிப்பில் மனிதனை மனிதனாக வாழவைத்தது.

தர்மம் வெல்வதற்காக தன் வசமிருந்த வார்த்தை சாதுர்யம் கடைசி அஸ்திரம் கோசலையை போட்டியாக எண்ணிய கைகேயிக்கு புத்தி வழியில் மனம் மாற்றப்பட்டாள்.

“எல்லாம் நிகழ்கின்றது மங்களமாய் இப்பொழுது என்ன செய்ய முடியும்”! என்ற கைகேயியிடம்;

திரிலோக சஞ்சாரி
நாரதர்

மந்தரை, வளர்த்த இரண்டு வரம் எனும் நச்சுப் பாம்புகளை எடுத்தாள்.

கொடுத்தாள்.

உண்மையில் கைகேயி அவ்வரங்களை மறந்தே போய்விட்டாள்.

பூவினும் மெல்லிய மனதினள். தன் அழகிலும் அரசு போகத்திலும் பெருமை கொண்டவளை வீழ்த்தினாள் மந்தரை எனும் கால சர்ப்ப தேவதை.

மனம் எனும் ஒன்றை மறந்து புலன் வழியில் புத்தியை விட்டு விட்டு வாழ முயலும் மனிதனை காலம் தண்டிக்காமல் விடாது.

காலமானபின் கதறுவது காதில் விழாது.

மனசாட்சி என்பது தர்மத்தின் கண்கள். அதன் பார்வையிலிருந்து எவனும் தப்பிக்க முடியாது.

கைகேயி பிடித்தாள் பிடிவாதத்தை! கோசலையை எதிர்ப்பதாக நினைத்து தன்னருமை மைந்தன் பரதனை மறந்தாள். ஆசை மகன் ஸ்ரீ இராமனை மறந்தாள். முதியவர் தசரதர் தன் இளமைக்கு மயங்கியவர் என்று ஏளனமாக நினைத்தாள். “சத்யம்” புலனையும், புத்தியையும் முன்தள்ளிய சூழ்ச்சி வென்றது.

இனி அசுர குலம் அழிந்து தர்மம் வெல்லும் என்று தீர்மானம் மந்தரையால் நிறைவேறியது.

மன்னர் வந்தார். வீழ்ந்தார். வாக்களித்த வரத்தை மறந்து விடு மன்னித்துவிடேன் என்று கெஞ்சினார். தனது புத்தியும் புலனும் தோற்றுப் போனது. இனி “மனம்” என் மகனாக வந்த மாதவனிடம் செல்லட்டும் என்று சரீரம் விடத் துணிந்தார்.

மகுடபதியானார் மனதிடம் தன் உயிரைத் தந்த தந்திரத்தால்.

ஸ்ரீ ராமன் காடு சென்றான்.

தசரதன் வீடுபேறடைந்தான்.

புத்தியிழந்த புலன்களால் தேகம் தைலக் கொப்பரையில் பரதன் வரும்வரை காத்துக் கிடந்தது. ஈமச் சடங்கிற்காக!

தந்தைக்குச் செய்யும் கடனை ஸ்ரீராமன் கானகத்தில் பறவையரசன் ஜடாயுவிற் குச் செய்யப் போகின்றான்.

பேரரசர் தசரதர் “வேதவித் ஸத்ய ஸங்கிரஹ” வேதம் வல்லான். வாக்குத் தவறாதவன் என்று வாழ்ந்தவர்.

வால்மீகியும், கவிகாளிதாசரும் தசரதரின் வாக்கு ஸத்ய வாக்கு என்கின்றனர். விளையாட்டுப் பேச்சிலும் கூட பொய்யுரைக்காதவர் என சான்று உரைக்கின்றனர்.

கொடுத்தவாக்கை ஸ்ரீராமன் பிறந்ததும் மறந்தார். பரதன் பிறந்ததும் மறுத்தார். மாமனாரகத்தில் பரதனை ஆரம்பத்திலிருந்தே வளர அனுமதித்தார். யுதாஜித் மன்னர் தன்னிடம் வளர வேண்டும் என்று கேட்டதும் பரதனையும் சத்ருக்கனையும் கொடுத்து விட்டார்.

ஸ்ரீ ராம பட்டாபிஷேகத்திற்கு செய்தி சொல்ல அசுவபதிக்கும், ஜனகருக்கும் சேதிசொல்லத் தயக்கம் காட்டினார். இவையெல்லாம் தசரதனின் மதிப்பைக் குறைத்து விடவில்லை. வாழ்வில் என்னவெல்லாம் நிகழ்ந்தாலும் எப்படியெல்லாம் துன்பப்பட்டாலும்

ஸத்தியம் காத்தால் ஸத்தியம் காக்கும் - மனு வாக்கு.

மனிதன் தன் மனமாளிகைக்கு ஸ்ரீ ராமனால் மகுடபதியாகிய மன்னர்களை

இன்னும் பார்ப்போம்....

கூதீரம் யதா ததி விகார - விசேஷ - யோகாத்
சஞ்ஜாயதே ந ஹி தத: ப்ரதக் அஸ்தி ஹேதோ:
ய: சம்புதாம் அபி ததா ஸமுபைதி கார்யாத்
கோவிந்தம் ஆதி புருஷம் தம் அகம் பஜாமி

-பிரம்ம ஸம்ஹிதை ஸ்லோகம் 45.

அமிலங்களால் பால் தயிராகத் திரிகிறது. இருப்பினும் இந்த தயிர் பாலும் அல்ல; பாலிலிருந்து தன்மையில் மாறுபட்டதுமல்ல. அதே போன்று ஆதி புருஷனிடமிருந்து திரிபடைந்தவர் சிவபெருமான்; அழிக்கும் தொழிலின் அதிபதி. அந்த ஆதி புருஷனாகிய கோவிந்தனை நான் வணங்குகிறேன்.

இசையில் கவிதை கலந்து கருத்தில் காட்சிகளை வரைந்து வழங்கிய மஹான்களில் “சூர்தாஸர்” கீர்த்தனைகள் இலக்கிய வானில் கதிரவன் போல் பிரகாசிக்கக் கூடியவைகள் என்று கவிஅறிஞர்கள் போற்றுகின்றனர். துளசிதாஸரின் பாடல்கள் கூட கதிரவன் முன்னால் சந்திரன் போன்று தண்ணொளி வீசும் என்பார்கள்.

பிறவியிலேயே பார்வை இழந்தவர் சூர்தாஸர். தன் பால்யமும் வாலிபமும் திவ்ய தேசங்களில் பாடிக் கழிந்தபின்

முதியவரான பின்பு மதுராவிதிகளில் பாடித்திரிந்தார். வெளிப் பார்வைதான் ஊனம். மனக் கண்களில் பல அற்புதமான காட்சிகளைக் கண்டு மாட்சிமை நிறைந்த கவிதைகள் பாடினார். இவரது பக்திச் சுவை சொட்டும் பாடல்களை மதுரா நகர மக்கள் அமுதம் போல் மதித்தனர்.

அகத்தில் காட்சிகள் கண்ணணின் லீலைகளாக தோன்றியதும் கவிதை கானமாகப் பொழிவார். இவர் பாட ஆரம்பித்த பொழுதெல்லாம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனே எதிரில் வந்தமர்ந்து இரசித்துக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பான். அந்தச் சமயத்தில் அவந்திபுரியில் ஓர் அரசன், அவனுக்கு சங்கீதத்தில் அபரிமிதமான ஆவல். ஆகவே தன் சபையில் அநேக சங்கீத வித்வான்களை அழைத்துக் கௌரவித்து ஆஸ்தான வித்வான் களாகவே நியமித்துக் கொள்வான். அவர்களுக்குள் தான்சேன் என்ற வித்வான் கல்லும் கரையும்படி பாடும் வல்லான். தான்சேன் பாடல் கேட்டு மகிழும்போதெல்லாம் அரசன் அவனை

திரிலோக சஞ்சாரி
நாரதர்

அன்பொழுதும் பாராட்டுவான். ஒருநாள் அரசனிடம் தான்சேன், “மன்னா நான் பாடுகின்றதை நீங்கள் என்மீது கொண்ட அன்பினால் புகழ்கின்றீர்கள். மதுராபுரியில் மதுரமாய்ப் பாடி மக்கள் மனம் கொள்ளை கொண்ட பக்தர் ஒருவர் இருக்கின்றார். அவர் ஸங்கீதக் களஞ்சியம். அவரது பாடல்களை நீங்கள் ஒருமுறையாவது கேட்டு ஆனந்திக்க வேண்டும். அவர் பாடுகின்றபொழுது இறைவனே வந்து ஆமோதிப்பார் என்று கேட்டிருக்கின்றேன்.” என்றான்.

இதைக் கேட்டு அரசன் அரச மரியாதைகளுடன் சிவிகை அனுப்பி சூர்தாஸரை அழைத்து வரும் படி சொல்கின்றான். மந்திரி பிரதானிகள் சென்று அவரிடம் அரசனின் வேண்டுகோளையும் அழைப்பையும் சொல்கின்றனர். பார்வை இல்லாத சூர்தாஸரும் என் கண்ணனைப் பாட நான் எங்கிருந்தால் என்ன என்று புறப்பட்டார்.

சூர்தாஸர் அரச சபைக்குள் அழைத்துவரப்பட்டார். அரசன் தன் ஆசனத்தை விட்டு எழுந்து வந்து மரியாதையுடன் சூர்தாஸர் கரம்பற்றி அழைத்து ஆசனத்தில் அமரச் செய்தான். அவரது பாடல்களைக் கேட்க வேண்டும் என்கிற ஆவலைப் பணிவுடன் தெரிவித்தான். “ஒரு ஜீவனுக்கு இறைவனது புகழைக் கேட்க வேண்டும் என்கின்ற விருப்பம் அவனது பெளதிக கர்மத்திலிருந்து விடுவிக்கும் முதல் விடுதலை. தங்களது வேண்டுகோள் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் எனக்கிட்ட கட்டளை” என்று சொல்லிப் பாட ஆயத்தமானார். கனீரென்ற குரலிலே பாடல் துவங்கியதும் சபையில் வானம் திறந்தாற் போன்றதொரு கண்கள் கூசாத வெளிச்சம்! கலைமகள் தனது வீணையுடன்; வெண்கலமணியும் கரதாளமும் கொண்டு கணேசனும் அரங்கத்தில் எழுந்தருளினார்கள். அரசனும் அவையோரும் தன் மெய் மறந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்க பார்வையில்லாத சூர்தாஸர் தன் மனக் கண்ணில் கண்ணனைக் கண்டு மனமுருகப் பாடிக் கொண்டிருக்கின்றார்.

ஸ்ரீமத் பாகவதக் காட்சிகள் கவிதையில் இசையுடன் கேட்பவர் இதயம்

திரிலோக சஞ்சாரி
நாரதர்

தொட்டுத் தழுவியது. அவையோர் நள்ளிரவை கூட அறியவில்லை. தெய்வீக கானம் மென்மையாய் நின்றது. கணேசரும், கலைமகளும் மறைந்தனர். பிரம்மை பிடித்தாற் போலிருந்த அவையோர் தன் நிலை அடைந்தனர்.

அரசன் சூர்தாஸரிடம், “சிந்தையில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனே நிறைந்திருக்கச் செய்யும் தெய்வீக இசைப் பாடலை மனம் குளிரக் கேட்டோம். தாங்கள் இந்நகரிலேயே சில நாட்கள் தங்கியிருந்து எங்களுக்கு பக்தியை ஊட்ட வேண்டும்” என்று வேண்டினான். அரசன் அச்சுதனிடம் பிரார்த்திப்பதாக உணர்ந்தார் சூர்தாஸர். ஷீராப்த்திநான் (ஷீரம்-பால்) ஸ்ரீகிருஷ்ணனின் தாஸனல்லவா! பரம் பொருளின் உவகையை எவ்வுயிருக்கும் உற்ற துணையாகச் செய்ய அவதரித்தவர். நம் ஒவ்வொருவருக்கும் “கடவுள்” நினைவு ஒரு சில மணித் துளிகளேனும் வந்தால் கூட காப்பாற்றப் படுவோம்.

மிக மோசமான இடியும் மின்னலும் மழைத்தாறலும் இருளும், தொலை தூரமும் கரடுமுரடான பாதையும் உள்ளதில்; நம் கையில் சுமந்திருக்கும் கள்ளமறியாத சிறு பிள்ளையின் மழலைப் பேச்சுத்துணை கூட கடக்க உதவும்.

அரசனது விருப்பத்திற்கு இசைந்த சூர்தாஸர் அந்நகரிலேயே தங்கிக் கொண்டார். பக்தியை வழங்கப் பாடுவார். நகரம் முழுவதும் எல்லாவகை மக்களின் வசிப்பிடங்கள் மற்றும் சிறுவீதிகள் முழுவதுமாக சூர்தாஸரின் பாடல்கள் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. அரசனின் அந்தப்புரத்து மாதரசிகள் சூர்தாஸரின் பாடல்களையும் அன்று அவையில் நிகழ்ந்த அற்புதக் காட்சியையும் பற்றி கேள்வியுற்று; தாங்களும் சூர்தாஸரின் பாடல்களைக் கேட்கவேண்டும் ஆவலில் தவித்தனர். அரசனிடம் முறையிட்டனர். அரசனும், “ஒரு நாள் அந்தப்புரத்திற்கே அழைத்து உபசரித்துக் கேட்போம்” என்றான். அந்தப்புரத்து சபாமண்டபம் பாடுவதன் பொருட்டு ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. அரசுகொலு மண்டபத்தில் முன்பு கண்ட காட்சியை மீண்டும் காணப் பெறுவோமா என்ற ஆசையுடன் அரசனும் வந்து அமர்ந்தான்.

“சூர் தாஸர்” அன் புடனும் மரியாதையுடனும் அந்தப்புரத்திற்குள் அழைத்துவரப்பட்டார்.

அரசிகள் தங்களது தோழி களுடனும் பணிப் பெண்களுடனும் சபா மண்டபத்திற்கு வந்தனர். இவர் கண்ணொளி இல்லாதவர் தானே என்கின்ற தைரியத்தில் “கோஷா” அணிந்து கொள்ளாமல் அலங்காரப் பதுமைகளாய் அன்றிருந்த அத்தனை மாதர்களும் வந்தனர். சீராக சூர்தாஸரைச் சுற்றிச் சூழ்ந்து அமர்ந்து கொண்டனர். அவர் பாடத் தொடங்கினார். இயல்பாகவே பெண்கள் இசையின் வசம் இசைகின்றவர்கள். சூர்தாஸரின் தெய்வீகக் குரலின்பத்தில் மெய்மறந்து கண்கள் மலர் புன்னகைப் பூரிப்புடன் பாடலைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். வழக்கம்போல் தனது அகக் கண்ணில் கண்ணின் காட்சிகள் கண்டு தன்னைமறந்து பாடிக் கொண்டிருக்கின்றார். அரசியின் பணிப் பெண்கள் வரிசையில் சத்யபாமையும் அமர்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றாள். கண்ணபிரான் சூர்தாஸர் கண்களுக்கு ‘ஸத்யபாமா’ மட்டும் புலப்படும்படி செய்து விட்டார். தன்னை மறந்து பாடிக் கொண்டிருந்த சூர்தாஸர் அகக்காட்சியா புறக்காட்சியா என்பது அறியாமல் பளிச்சென்று சத்யபாமையைப் பார்த்து, “அம்மா சத்யபாமா நீ இங்கே என்ன செய்கின்றாய். எப்படி வந்தாய்?” இதைக் கேட்ட அரசிகள் திடுக்கிட்டனர், “பர்தா” இல்லாமல் வந்து அமர்ந்தோம். இப்பொழுது இவருக்குப் பார்வை தெளிவாக இருக்கின்றது என்றால் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. ஆனால் இத்தகைய மகான் பொய் குருடராக நடிப்பாரா! அப்படியில்லை. நடிக்க மாட்டார். இதுவரை பார்வை இல்லாதிருந்த கண்கள் இப்பொழுது திடீரென்று ஒளி பெற்றிருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தனர். இதைவிட பெரிய ஆச்சரியம்! இதுவரை பணிப்பெண்ணாக இருந்தது ஸத்யபாமை என்கிறது. தெய்வமாகிய சத்யபாமா அன்னையை யல்லவா நாம் ஏவல்புரியச் செய்தோம்.!

எது எப்படியானாலும் முதலில்

திரிலோக சஞ்சாரி
நாரதர்

நாம் பர்தா அணியாமல் இந்த மஹான் எதிரில் அமர்வது மரியாதையில்லை. என்று சொல்லி உள்ளே சென்றனர்.

அரசனும் திகைத்து நிற்க ஸ்ரீமந்நாராயணன் கருடாருடனாய் அங்கே தோன்றி அனைவருக்கும் காட்சி தந்தான். சூர்தாஸருடைய கண்களுக்கு பகவானின் சௌந்தர்ய வடிவம் புலப்பட்டது.

அரசனது பார்வையில் பகவான் தெரிந்தான். சூர் தாஸருக்கும் இப்பொழுது ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அகத்திலிருந்தவாறு புறத்திலும் தெரிகின்றான்.

அதிர்விலிருக்கும் அரசனுக்கு பகவான் தானே அழைத்து அக்ரூர் - சத்யபாமா இவர்கள் ஸம்வாதத்தை விளக்கி மறைந்தே போனான்.

துவாரகையில் கம்சனின் ராஜாங்கம். தனது தங்கை தேவகியின் பிள்ளையால் தனக்கு மரணம் நேரும் என்கின்ற பயத்தில் அவளது கணவருடன் சிறைவைத்திருந்த காலம். அக்ரூர் ஸ்ரீகிருஷ்ணனின் பிரிய சினேகிதர்களில் ஒருவர் ஸ்ரீகிருஷ்ண பலராம் பற்றிக் கேள்விப்பட்டே தங்களை அவனது தோழனாக, பக்தனாக உறவினனாக ஏற்று வாழ்பவர்கள் மதுராவில் அதிகம் பேர்கள் வசித்து வந்தனர்.

கம்சராஜன் தனக்கு மரணத்தை வழங்கும் பிள்ளையைத் தேடிக் கொண்டே இருக்கின்றான். அவனுக்கு பிருந்தாவனத்தில் நந்தர் வீட்டில் வளர்ந்து வரும் பிள்ளைதான் தேவகி வசுதேவர் மைந்தனாக இருக்கலாமோ என்கின்ற சந்தேகம் ஏனெனில் அங்கு சென்ற அசுரக் கூட்டம் யாரும் என்னானது என்பதே தெரியவில்லை அவனுக்கு. பிருந்தாவன வாசிகள் ஒருவகையில் உறவினர்கள் “தன்னாட்சிக்குக் கீழ்ப்பட்ட சிற்றரசன் நந்தமஹராஜன் வீட்டில் வளர்பவனை அழைத்து வரச் செய்தால் என்ன” என்று யோசித்த கம்சராஜன் அசுர நண்பர்களின் ஆலோசனையில்

மதுராவில் விழாவை ஏற்பாடு செய்தான்.

நந் தருக் கு ம் அழைப் பை அனுப்பினான். அவர்களை அழைத்துவர அக்ரூரைத் தேர்வு செய்தான். அவருக்கு கம்சனின் கபடம் தெரியாது. கண்ணனை நோரில் கண்டு அழைத்துவரப் போகின்றோம் என்கின்ற ஆனந்தத்தில் பிருந்தாவனம் வந்தார். மதுராவிற்கு அழைத்துச் சென்றார். கோபியர்கள் கோபாலர்களின் மன வேதனைக்கு அக்ரூர் காரணமானார். காலம் நிகழ்த்தும் நிகழ்வு! விருந்தாவன வாசிகள் தங்கள் உயிருக்கு ஒப்பான ஸ்ரீகிருஷ்ணனை பிரிந்து வாடும் வேதனையை அக்ரூர் உணரவேண்டும் என்று வருந்தினர். மதுராவிற்குள் பிரவேசித்த ஸ்ரீகிருஷ்ண பலராம் எல்லா வெற்றிகளையும் பெற்றனர். கம்சன் வெல்லப்பட்டான். ஆட்சி உரியவர் களுக்கு மாறியது. தேவகி வசுதேவர் விடுவிக் கப் பட்டனர். மக்கள் மகிழ்ந்தனர். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் துவாரகையை நிர்மானித்தான். அவனது உற்ற நண்பனாக அரசில் காரிய தரிசியாக அக்ரூரும் உடன் தொண்டாற்றினார்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணர் ருக்மிணி ஸத்ய பாமையுடன் துவாரகை மன்னனாக அரசு புரிகின்றார். அரசு வேலையில் அவர் மும்மரமாக இருந்த வேளையில் ஸத்யபாமை வீட்டில் ஏதோ அவசரத்தில் எங்கே என் கணவர்? என்று அங்கலாய் த்தபடி அக்ரூரை அழைக்கின்றாள் அரசி ஸத்யபாமை.

“இன்னும் ஒரு நாழிகைக்குள் என் கணவரை என்முன் கொண்டுவந்து நிறுத்த வேண்டும் இல்லையேல் உயிர் துறப்பேன் இது நிச்சயம்” என்றாள் அக்ரூரிடம். அரசுப்பணியில் அரசன் கிருஷ்ணன் எங்கிருக்கின்றானோ எப்படி ஒரு நாழிகையில் கண்டுபிடித்து அழைத்து வரமுடியும். பாமையோ பிடிவாதக்காரி சொன்னபடி செய்து விட்டால்! பயந்தார் அக்ரூர். மாறினார் ஸ்ரீகிருஷ்ணனாகவே! இந்த மாறுவேட எண்ணம் வர கம்சனிடம் வளர்ந்த பாவம்காரணம். ஒருவழியாய் ஸத்ய பாமாவைச் சமாதானம் ஸ்ரீகிருஷ்ணன்

வடிவில் செய்தாயிற்று! பெருமையாய் ஸ்ரீகிருஷ்ணனை கண்டுபிடித்து அவன் முன் அவன் தோற்றத்திலேயே போய் நிற்கின்றார் அக்ரூர். “இது என்ன அபத்தம், பொறுப்பிலிருக்கின்ற நாம் பொய் வேடம் அணிவது குருட்டுத்தனம். கண்ணிழந்த அந்தகனாய் வாழ்வாயாக” என்று கிருஷ்ணன் வரம் தந்தான். தூயபக்தி துணைவர பூலோகத்தில் சூர்தாசராக பிறந்தார். “ஸத்யபாமா” பொறுமை பழகப் பணிப்பெண்ணாக பிறவி பெற்றாள். இருவரும் ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் அன்பில் அவரால் ஆட்கொள்ளும் நாளுக்காக காத் திருந்தனர். சூர்தாஸரால் இயற்றப்பட்டு பாடிய பக்திப் பாடல்கள் “ஸூரஸாகரம்” என்று பெயர் பெற்றது. ஜீவர்களின் மரணமாகிய ஸம்ஸாரக் கடலில் இருந்து காக்கும் அமுதக் கடல்!. “ஸத்யபாமை” பணிப் பெண்ணிலிருந்து விமோசனம் பெற்று ஸ்ரீகிருஷ்ணரிடம் சென்றாள். சூர்தாஸரோ, நான் இவ்வாறே பக்தனாவே வாழ்கின்றேன்” என்று இருந்து கொண்டார்.

சூர்தாஸரின் சீடர்களில் அவந்திபுரி அரசன் முதலில். அவனது அரசின் மூலம் சூர்தாஸரின் கவிதைகள் நிலைத்தன. ஷீராபத்தி நாதனாகிய திருப்பாற்கடலில் பள்ளி கொண்ட நம்பெருமான் புகழைப் பாடும் “ஸூரஸாகரம்” நாம் காணமுடியும். அதன் பாக்களை பாடி கேட்க முடியும்.

“சூர சூர துளஸீசீ உடுகண கேசவராய்”

“சூர்தாசர் கவிதைகள் சூரியன் போலும், துளசிதாசரின் கவிகள் சந்திரன் போலும் பிரகாசிக்கின்றன.”

திரிலோக சஞ்சாரி
நாரதர்